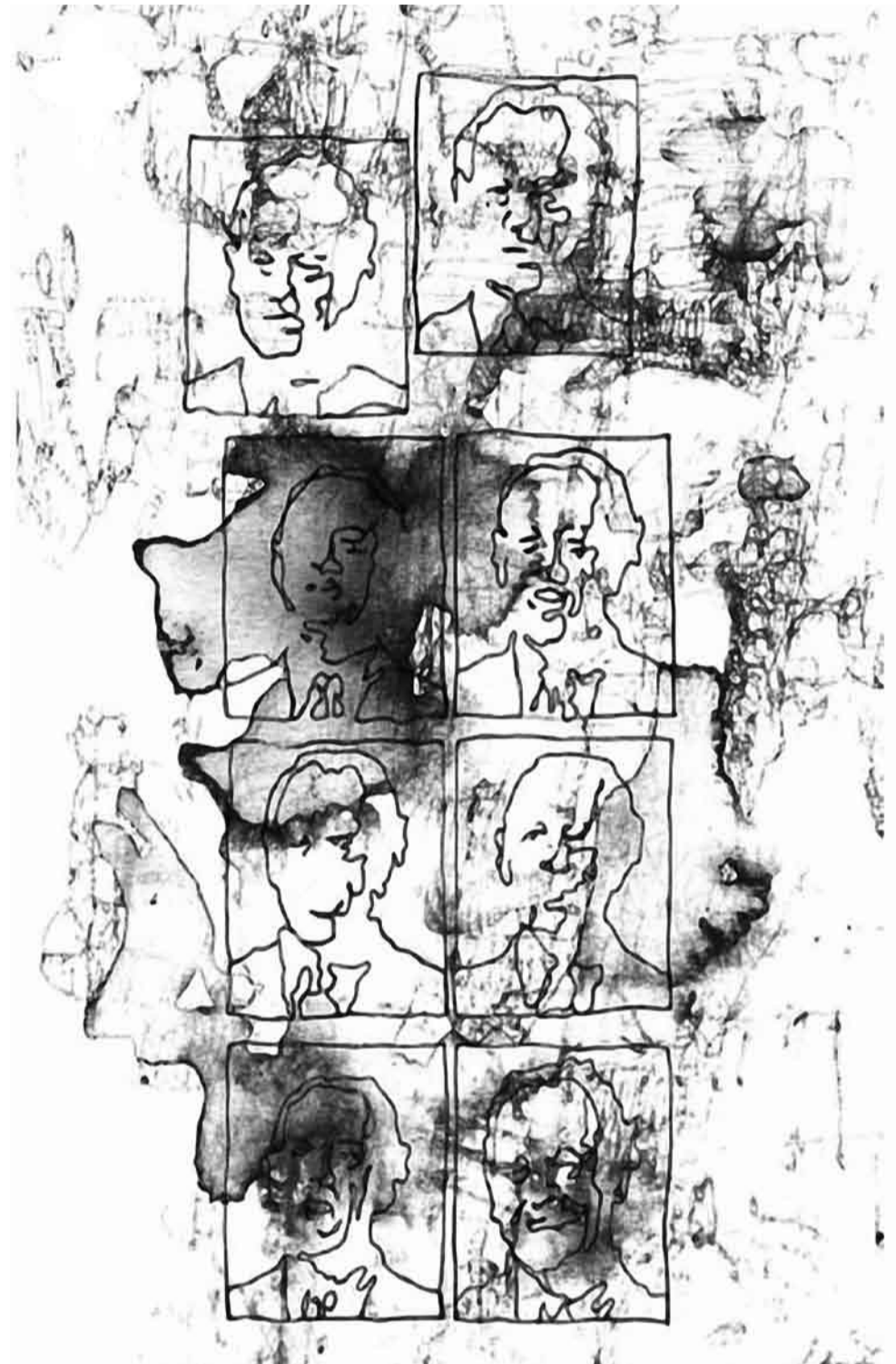

Στον ωκεανό της καθημερινότητάς μας επιπλέουμε... Πλήθος εξουσιαστικών προσταγών, επιβαλλόμενη πυξίδα. Ο μόνος επιτρεπτός προορισμός, το αέναο χάσιμο σε στημένες κατευθύνσεις μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης. νομιμότητα και παρανομία, δικαίωμα και υποχρέωση... Κρεμώντας μας παράσημο «πολίτη» βολοδέρνουμε μες στην απαγόρευση, την καταπίεση, την εκμετάλλευση και τον έλεγχο. γυναίκα και άντρας, τρελός και λογικός, ξένος και ντόπιος, γέρος και νέος, ομοφυλόφιλος και ετεροφυλόφιλος, άρρωστος και υγιής... Παρέχοντας μας σχεδίες «ρόλων επιβίωσης» αλληλοεξοντώνομαστε με διαχωρισμούς και διακρίσεις και βυθιζόμαστε στην προσπάθεια κατάληψής τους. Εξουθενωμένοι αλυσοδενόμαστε στη μόνη «ανάπαυλα» που μας προσφέρουν σε έρημες, ατομικές βραχονησίδες-καθρέφτες, για να αντικατοπτρίζεται ο «θαυμαστός» κόσμος εικονικών νησιών, εκεί όπου βασιλεύει η ομορφιά, η δύναμη, η εξυπνάδα, φορεμένες σε ολογράμματα που δεν πονούν ποτέ, που ευτυχούν καταναλώνοντας, καταναλώνουν για να ζουν, ζουν μόνο όταν απολαμβάνουν. Η ψευδαίσθηση της όρασης που απαιτεί το ανύπαρκτο. Ο αγώνας κατάκτησης του ανύπαρκτου που σακατεύει και πνίγει το υπαρκτό... Εκείνου του υπαρκτού που δεν αποδέχεται το μαθηματικό του ανάλογο· την ισότητα αναπνέω ίσον ζω· την αναγνώρισή του μέσα από την αφαίρεση, τη διαίρεση, τη σύγκριση ή την ταύτιση. Γιατί ξέρει ότι έτσι θα αφανιστεί. Εκείνου του υπαρκτού που ξέρει πως πρέπει να επιτεθεί ορμητικά¹ σε ό,τι το καταναγκάζει στην αιώνια αιχμαλωσία της καθοδήγησης και της μεσολάβησης. Εκείνου του υπαρκτού που θέλει να δημιουργεί και να αποφασίζει την πορεία του...

1. ρεσάλτο (το) ουσιαστικό: έφοδος, εφόρμηση, δηλαδή **ορμητική επίθεση**, τολμηρή απόπειρα αγήματος για κατάληψη εχθρικού πλοίου...

ΤΕΙ του Καχραμάνογλου(;)... σελ. 2

● Ανάπληση στη Δραπετσώνα... σελ. 3

Ναυπηγεία Σκαρμαγκά... σελ. 4

.....

Ορισμένες αλήθειες για το ασφαλιστικό... σελ. 5

● Παιχνίδια με το πετρέλαιο... σελ. 6

Ανοίγουν οι δρόμοι για τιμεντοποίηση... σελ. 7

Περί «οικογενειακών ανησυχιών»... σελ. 8-9

● Το σώμα ως τόπος κοινωνικού ελέγχου... σελ. 10-11

Καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται(;)... σελ. 12

.....

● Φυλακές - Αλληλεγγύη... σελ. 13

Μετανάστες - Ρατσισμός... σελ. 14-15

Υπόγειο γκαράζ στην πλατεία Κύπρου; Παράρτημα των ΤΕΙ του Καχραμάνογλου;

Όλο καμάρι σε τοπική εκδήλωση στη Χαραυγή, στις 6 Οκτώβρη, ο δήμαρχος Κερατσινίου ανακοίνωσε δύο μεγάλα «αναπτυξιακά έργα» για το Κερατσίνι: υπόγειο γκαράζ 300 θέσεων στην πλατεία Κύπρου (απέναντι από το δημαρχείο) και λειτουργία παραρτήματος του ΤΕΙ Πειραιά στο έκτασης 5 στρεμμάτων πρώην εργοστάσιο του Καχραμάνογλου στην οδό Κωνσταντινουπόλεως (πάλι στα Ταμπούρια).

Αν δεν πρόκειται όμως απλά για ψηφοθηρικά «έργα μακέτας», δε μας είπε ο κύριος δήμαρχος ποιους θα ωφελήσουν έργα σαν κι αυτά. Μήπως από τη δημιουργία αυτού του υπόγειου γκαράζ θα ωφεληθούν μόνο 30-40 εμπορικές επιχειρήσεις στον άξονα της Ελ. Βενιζέλου και της Λεωφ. Δημοκρατίας (εκ των οποίων οι μισές είναι καταστήματα είτε εγχώριων είτε πολυεθνικών αλυσίδων), τη στιγμή που η ζωή των χιλιάδων κατοίκων της τριγύρω περιοχής θα γίνει κόλαση από τους ατμοσφαιρικούς ρύπους, την ηχορύπανση και το μποτιλιάρισμα, σε ένα κομμάτι του Κερατσινίου ήδη υπερκορεσμένο από τέτοιου είδους επιβαρύνσεις; Πέραν του γεγονότος ότι κάτω από την πλατεία Κύπρου περνάει ο κεντρικός αγωγός όλων των λημμάτων της Αττικής προς Ακροκέραμο-Ψυτάλλεια. Εκτός κι αν το γκαράζ το θέλουν για πιο ιδιοτελείς σκοπούς, όπως για να παρκάρουν τα αυτοκίνητα τους οι δήμαρχοι, αντιδήμαρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι και δημοτικοί υπάλληλοι.

Το παράρτημα των ΤΕΙ του Καχραμάνογλου πέρα από τα ίδια προβλήματα, της υπερσυσώρευσης ανθρώπων, αυτοκινήτων, μποτιλιάρισματος, ατμοσφαιρικών ρύπων και ηχορύπανσης, δε θα προκαλέσει και αύξηση των αντικειμενικών αξιών γης; Ποιους όμως εξυπηρετεί μια αύξηση των αντικειμενικών αξιών (και μάλιστα σημαντική) πέρα από τους μεγαλοεργολάβους και τους ιδιοκτήτες μεγάλης ακίνητης περιουσίας; Μήπως εξυπηρετεί τους ενοικιαστές σπιτιών ή τους αυτοαπασχολούμενους ενοικιαστές επαγγελματικής στέγης που θα καλεστούν να πληρώσουν πολύ μεγαλύτερα ενοίκια; Ή μήπως τους κατόχους μόνο της κατοικίας τους που δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από μια τέτοια εξέλιξη αφού ούτε να ενοικιάσουν ούτε να πουλήσουν τίποτα έχουν; Πόσοι ανήκουν στην πρώτη κατηγορία (μεγαλοεργολάβοι, ιδιοκτήτες μεγάλης ακίνητης περιουσίας) και πόσοι στη δεύτερη (ενοικιαστές ή κάτοχοι μόνο της κύριας κατοικίας τους); Μήπως μας δουλεύουν; Σε κατοίκους του Κερατσινίου απευθύνονται ή σε κατοίκους των βορείων προαστίων;

Επιχειρούν να μας πιάσουν στον ύπνο προσφέροντας μας το χρυσωμένο χάπι της ανάπτυξης. Κι είναι αλήθεια, δυστυχώς, ότι η πολιτική και οικονομική εξουσία έχει κατορθώσει η έννοια αυτή να φαντάζει θετική. Όμως, η

ανάπτυξη είτε στη καπιταλιστική (όπως στον ελλαδικό χώρο) είτε στη σοσιαλιστική εκδοχή της (υπαρκτός σοσιαλισμός) δεν είχε ποτέ θετικό χαρακτήρα για τις κοινωνίες και για το περιβάλλον.

Τα τελευταία 20 χρόνια βέβαια την ονόμασαν «αιφόρο» ή «βιώσιμη» ανάπτυξη και προσπαθούν να μας πείσουν ότι υπάρχει κι ένας άλλος τρόπος επενδύσεων και οικονομικής δραστηριότητας. Ένας πράσινος καπιταλισμός με κοινωνική αντίληψη. Κι αυτό μεταφράζεται: θα κάνουμε ότι είναι να κάνουμε αλλά θα βάλουμε και 2 δεντράκια και 20 τετραγωνικά γκαζόν να μη φρικάρει τελείως ο κάτοικος. Θα φτιάξουμε ένα παγκόσμιο χρηματιστήριο ρύπων και θα κάνουμε αγοροπωλησίες δικαιωμάτων καταστροφής του πλανήτη. Θα τους πούμε και για λίγες θεσούλες εργασίας (πάντα με το χειρότερο εργασιακό καθεστώς) αφού έχουμε πρώτα δημιουργήσει στρατιές ανέργων για να εκβιάζουμε τόσο τους ίδιους τους άνεργους όσο και εκείνους που κατορθώνουν να βρουν κάποια δουλειά πάλι με την απειλή της ανεργίας. Λες και μας κάνουν χάρη. Λες και υπάρχει άλλος παραγωγός του κοινωνικού πλούτου εκτός από την ανθρώπινη εργασία (βλ. εκμεταλλεύμενοι) και άλλος τρόπος συσώρευσης κερδών και κεφαλαίων από την εκμετάλλευση της (βλ. εκμεταλλευτές).

Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να σιωπήσουμε ή να συναινέσουμε μπρος σε σχέδια περαιτέρω υποβάθμισης της ζωής μας. Και κυρίως εδώ, σε αυτές τις περιοχές που είναι χαρακτηρισμένες εδώ και δεκαετίες από την πολιτική και οικονομική εξουσία ως χωματερές σκουπιδιών, λημμάτων και ανθρώπων. Ας αναρωτηθεί ο καθένας κι η καθεμία αν δεν το έχει πράξει ήδη: γιατί για δεκαετίες ολόκληρες ορισμένες από τις πλέον ρυπογόνες βιομηχανίες λειτουργούσαν μέσα στις ζώνες κατοικίας των περιοχών μας, γιατί θέλανε τη δεκαετία του '70 να φτιάξουν χαβούζα στο Κερατσίνι, γιατί επί σειρά ετών το Κερατσίνι αποτελούσε τη χωματερή όλου του λεκανοπεδίου, γιατί επαναλειτούργησε το εργοστάσιο της ΔΕΗ, γιατί επιλέχτηκε η Ψυτάλλεια ως χώρος αποθήκευσης όλων των λημμάτων της Αττικής, γιατί το Σχιστό Κερατσινίου ιδανικό για δασική έκταση μετατράπηκε από τη μια πλευρά σε βιοτεχνικό πάρκο και από την άλλη πλευρά χτίζονται εκκλησιαστικές μονάδες, γιατί οι περιοχές μας έχουν το μικρότερο ποσοστό πρασίνου ανά κάτοικο σε όλη την Ευρώπη, γιατί έχουμε σταθερά τόσο υψηλά ποσοστά ανεργίας, υποαπασχόλησης και φτώχειας, γιατί είχαμε και έχουμε τόσα περιστατικά πνευμονολογικών ασθενειών, γιατί έχουμε τόσους θανάτους από καρκίνο, γιατί έχουμε τόσους πολλούς νέους ανθρώπους να βγαίνουν εκτός μάχης από τη χρήση ηρωίνης;

Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ

Από τον Ιούνιο 2005, στη λεωφόρο Δημοκρατίας 54 (είσοδος από Ερμού 9), στο Κερατσίνι, λειτουργεί ο αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα, που έχει ως βεληνεκές της απεύθυνσης και της δράσης του τις περιοχές του Κερατσινίου, της Νίκαιας, της Δραπετσώνας και του Περάματος και που μέχρι στιγμής έχει κατορθώσει μια πρώτη παρουσία (με κείμενα, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, προβολές video και ταινιών) γύρω από τα ζητήματα του κοινωνικού ελέγχου, της μισθωτής σκλαβιάς και του ασφαλιστικού, της εκπαίδευσης, του ρατσισμού, του σεξισμού, του εγκλεισμού, των ναρκωτικών, της οικολογικής καταστροφής, της εξέγερσης στα γαλλικά γκέτο, της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και σύμπραξης χωρίς την απαίτηση καμίας «κομματικής» ταυτότητας, παρά μόνο της ειλικρινούς και ανιδιοτελούς πρόθεσης και της άρνησης κάθε εξουσίας. Δύομισι χρόνια μετά την έναρξη λειτουργίας του χώρου προκρίθηκε ως προτεραιότητα η έκδοση αυτού του εντύπου ενώ πρόσφατα στο στέκι δημιουργήθηκε και θεατρική ομάδα. Για το επόμενο διάστημα η πολιτική συνέλευση του ΡΕΣΑΛΤΟ επεξεργάζεται κινήσεις τόσο για τοπικά όσο και για κεντρικά ζητήματα ενώ η πρωτοβουλία προβολών συνεχίζει τους κύκλους προβολών ταινιών που κατόπιν καλεσμάτων με αφίσα γίνονται τις Τετάρτες στις 9:00μμ. Ο χώρος είναι επίσης ανοιχτός κάθε Παρασκευή μετά τις 9:00μμ.

Είναι ζητούμενο εμείς οι κάτοικοι να πάρουμε τις υποθέσεις που αφορούν τη ζωή μας στα χέρια μας και να αποφασίσουμε εμείς οι ίδιοι τι θέλουμε, ισότιμα και αμεσοδημοκρατικά, χωρίς κομματικές ταμπέλες, πολιτικά-ντικες μανούβρες, ψηφοθηρία και παραγοντισμό. Κι όχι κάποιοι αναπτυξιολάγνοι τοπικοί αρχοντίσκοι, που δεν μας έκαναν την τιμή ούτε και να μας ρωτήσουν για τα σχέδια τους αλλά προσπαθούν με διάφορα επιχρίσματα να μας σερβίρουν τις εγκληματικές τους βλέψεις. Κανένα υπόγειο γκαράζ στην Πλ. Κύπρου. Κανένα παράρτημα των ΤΕΙ του Καχραμάνογλου. Να μετατρέψουμε την έκταση των 5 στρεμμάτων του πρώην εργοστασίου σε χώρο κοινωνικής χρήσης. Ραντεβού στις αυτοοργανωμένες διαδικασίες και στις ακηδεμόνευτες κινητοποιήσεις για τον αυτοκαθορισμό της ζωής μας.

Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Πέραμα, Πειραιάς:

Στις αρχές Φεβρουαρίου 1966, η εφημερίδα «Ελευθερία» είχε αφιέρωμα στο λιμάνι του Πειραιά κι ο τίτλος που κοσμούσε το συγκεκριμένο άρθρο ήταν «ο Πειραιεύς χωρίς λιμάνι». Στο άρθρο, μεταξύ άλλων, αναφέρεται: «μια καρδιά, στην οποία το αίμα έρχεται και φεύγει, συνεχώς. Αυτό είναι το λιμάνι... Μία τεράστια καρδιά. Με άλλα λόγια, ένας κόμβος συγκοινωνιακός, διαμετακομιστικός, είναι το εθνικό λιμάνι του Πειραιά. Κι αυτό το χαρακτήρα πρέπει να έχει, για να υπηρετεί καλύτερα την αποστολή του... Όπως γίνεται με την κυκλοφορία του αίματος στην καρδιά. Το αίμα περνάει, αφήνει την ικμάδα του και φεύγει. Αυτή όμως η τόσο φυσιολογική και απαραίτητη για έναν κόμβο κυκλική κίνηση, δεν γίνεται στην περίπτωση του Πειραιά... Η μοναδική λύση απέναντι στο πρόβλημα: η επέκταση του εθνικού λιμένα, από το Φαληρικό Δέλτα (με κατασκευή όρμου πολυτελείας) μέχρι το Πέραμα, όπως και απαλλοτρίωση εκτάσεων των περιοχών Δραπετσώνας και Κερατσινίου με σκοπό την ανάπτυξη των αποθηκευτικών χώρων, τη μεταφορά των εφοπλιστικών γραφείων κλπ».

Το ελληνικό κράτος, τα τότε αφεντικά (συμπεριλαμβανομένου του ΟΛΠ) αλλά και οι «ειδικοί» επιχειρηματολογούσαν έντονα για την αναγκαιότητα επιτακτικών και ριζικών αλλαγών στην οργάνωση και λειτουργία του λιμανιού. Η επιχειρηματολογία κινούνταν στο πλαίσιο της εθνικής οικονομικής ανάπτυξης, της αναγκαίας ευελιξίας και εύρυθμης κίνησης των εμπορευμάτων, της πρόωθησης με σύγχρονα παγκόσμια χαρακτηριστικά του ελληνικού τουρισμού και, τέλος, της προσφοράς διαφόρων «ευκολιών» στους εφοπλιστές. Επιχειρηματολογία στην οποία, εκείνη την εποχή και με τα κοινωνικό-οικονομικά δεδομένα της, δεν φαίνονταν ότι χωρούσε αντίλογος. Με εξαίρεση... την περίπτωση των κατοίκων του Φαλήρου και τη βοήθεια διαφόρων άλλων «ειδικών», όπως ο τότε πρόεδρος των αρχιτεκτόνων, κος Προβελέγγιος, που δήλωνε (στο ίδιο άρθρο) ότι «αφενός είναι απαράδεκτο να απλωθεί το λιμάνι μέχρι το Φαληρικό Δέλτα γιατί θα υπάρξει ανυπολόγιστη φυσική καταστροφή» (sic) και αφετέρου πως «όχι μόνο υπάρχει τεράστια ανεκμετάλλευτη έκταση στις περιοχές της Δραπετσώνας και Κερατσινίου, αλλά και ότι, με αυτό τον τρόπο, θα δοθεί μία τρομερή ευκαιρία στους κατοίκους των εκεί περιοχών να ξεφορτωθούν τις διάφορες βιομηχανίες και τα όσα προβλήματα αυτές έχουν

προκαλέσει» -παρεμπιπτόντως, την ίδια χρονική περίοδο, οι εφημερίδες αναδείκνυαν ως μείζον πολιτικό θέμα την απίστευτη μόλυνση της θαλάσσιας περιοχής των περιοχών του Πειραιά. Ενώ, προσθετικά, τονίζονταν από διάφορους φορείς ότι, με την πραγματοποίηση αυτού του σχεδίου, οι τόσο υποβαθμισμένες περιοχές του Πειραιά (Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Πέραμα) θα «αναβαθμιστούν»! Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ότι η επέκταση του εθνικού λιμένα προς το Φαληρικό Δέλτα «εξαφανίστηκε» από τις μελέτες και τα σχέδια ανάπτυξης...

Τι είδους «ικμάδα» άφησε η υλοποίηση της επέκτασης του λιμανιού και η ταυτόχρονη κατοχύρωσή του ως του μεγαλύτερου λιμανιού της χώρας στους «τυχερούς» κατοίκους της Δραπετσώνας και Κερατσινίου;... Η επέκταση των αποθηκευτικών χώρων του λιμανιού μέχρι το Κερατσίνι και η ταυτόχρονη κατασκευή

από το 1966 στο 2007, ή αλλιώς... πανομοιότυπα παιχνίδια εξουσίας...

τεράστιων οδικών αρτηριών, μέσα και γύρω από τις περιοχές, για να διευκολύνεται η κίνηση των εμπορευμάτων και των διερχόμενων, με προορισμούς προς ολόκληρη τη χώρα (διόλου ευκαταφρόνητο νούμερο, αν σκεφτεί κανείς ότι μιλάμε για μία κατεξοχήν νησιώτικη επικράτεια) έχουν προκαλέσει, καταρχήν, ανυπολόγιστη έκρηξη των ατμοσφαιρικών και ηχητικών ρύπων στην ήδη βεβαρημένη ατμόσφαιρα των περιοχών (ΔΕΗ, πρώην Λιπάσματα κλπ) αλλά και έχουν καταστήσει την καθημερινή κίνηση των κατοίκων από πολύ δύσκολη έως αδύνατη (μία πρωινή βόλτα από κ και προς τον Πειραιά ή από την ιχθυόσκαλα προς το Σχιστό, αρκεί). Η «αναβάθμιση», δε, των περιοχών εκείνη την περίοδο συμπληρώθηκε με την ύπαρξη της «Χαβούζας» στο Κερατσίνι, ενώ σήμερα συνεχίζεται η παράδοση με την Ψυτάλλεια αλλά και τη δημιουργία του Βιοτεχνικού Πάρκου στο Σχιστό -εξαιτίας των αναγκών του οποίου υπερδιπλασιάστηκε η απαίτηση υψηλής τάσης (υπενθυμιστικά, και τα δύο διαφημιζόνταν ως πλάνα «αναβάθμισης της ποιότητας ζωής»). Όπως είναι εύλογο, και οι πυλώνες υψηλής τάσης εξακολουθούν να βρίσκονται δίπλα από τα σπίτια, και οι πρώην-νυν βιομηχανικές μονάδες εξακολουθούν να ορθώνουν τα

φουγάρα τους και να παραμένουν συνολικά οι σταθερές αξίες των περιοχών. Το ζήτημα των αποτελεσμάτων του βιολογικού καθαρισμού της θάλασσας... ας μείνει ασχολίαστο!

Μετά από 41 χρόνια, στις αρχές Μάρτη 2007, εφημερίδες και τηλεοπτικές ειδήσεις είχαν αφιέρωμα στο λιμάνι του Πειραιά και τις περιοχές του και ο βασικός τίτλος ήταν «Πειραιάς, σύγχρονο ναυτιλιακό city». Η αφορμή ήταν η συνάντηση, συμφωνία και υπογραφή των υπουργών Ναυτιλίας και ΠΕΧΩΔΕ, των δημάρχων Κερατσινίου και Δραπετσώνας, της Εθνικής Τράπεζας, του ΟΛΠ, της ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ, της BP και της MOBIL για το «νέο σχέδιο ανάπτυξης-δημιουργίας πρότυπου ναυτιλιακού κέντρου» στην παραθαλάσσια ζώνη Δραπετσώνας-Κερατσινίου, συνολικής έκτασης 640 στρεμμάτων, με επίκεντρο την περιοχή του πρώην εργοστασίου Λιπασμάτων.

Όπως επισήμανε ο κος Σουφλιάς, «πρότυπο ναυτιλιακό κέντρο» σημαίνει «ναυτιλιακό city», δηλαδή μία απολύτως ανεξάρτητη κι ελεγχόμενη νέα πόλη, δίπλα από την πόλη. Μία πόλη φτιαγμένη, χτισμένη για να ικανοποιεί τις ανάγκες, επιθυμίες και συμφέροντα των εφοπλιστών, επιχειρηματιών, των τουριστών και επισκεπτών πολυτελείας, των σχετικών με ναυαθλητικές δραστηριότητες (θαλαμηγοί και ιστιοπλοϊκά) κι άλλων αντίστοιχων κοινωνικών κατηγοριών. Χαρακτηριστικά, πρόκειται για ένα έργο που θα: «δημιουργήσει επιχειρηματικό κέντρο με προορισμό τη ναυτιλία, ένα πολυτελές συνεδριακό κέντρο, δύο υπερσύγχρονες μαρίνες στους όρμους της περιοχής (στο βόρειο όρμο της Δραπετσώνας θα εξυπηρετείται ο ελλιμενισμός yacht, mega yacht και ο νοτιότερος όρμος στην περιοχή των «σφαγείων» θα μεταβληθεί σε υψηλού επιπέδου ναυτικό όμιλο), εμπορικά κέντρα, χώρους διασκέδασης, ενώ 340 στρέμματα από αυτά θα μετατραπούν σε «οργανωμένους υπαίθριους χώρους και χώρους πρασίνου» (πληροφοριακά με τον αντίστοιχο «τίτλο» έχουν τιμηθεί η Πλατεία Ομόνοιας, η πλατεία Κοτζιά στο κέντρο της Αθήνας και το Village Park στο Ρέντη). Αναγκαίο συμπλήρωμα του έργου -αλλά όχι στα 640 στρέμματα

της νέας «ναυτιλιακής πόλης», έξω από αυτήν, στο Ικόνιο- είναι η ολοκλήρωση (μέχρι τις αρχές του 2008) της νέας προβλήτας επέκτασης του σταθμού εμπορευματοκιβωτίων (ΣΕΜΠΟ), αφού «καθολικό ενδιαφέρον για τη διαχείριση αυτών των χερσαίων αποθηκευτικών χώρων έχει εκδηλωθεί από τους μεγαλύτερους operator παγκοσμίως: Cosco, Dubai DPR, MSC...». Όλες οι παραπάνω δηλώσεις προέρχονται από την ηλεκτρονική σελίδα του Υπουργείου Ναυτιλίας στα τέλη του Μάρτη 2007. Σήμερα πλέον, Ιανουάριος 2008, και μετά τις πρόσφατες κινητοποιήσεις των εργαζομένων στους ΣΕΜΠΟ, καταλάβαμε τι σήμαινε η τότε δήλωση του κου Κεφαλογιάννη σχετικά με το ενδιαφέρον διαχείρισης της νέας προβλήτας από παγκόσμιες εταιρείες.

Όπως το 1966, πανομοιότυπα και αυτό το έργο -όπως κάθε έργο- είναι αναγκαίο και επιτακτικό, σύμφωνα με την ελληνική κυριαρχία. Η μόνη και επιφανειακή διαφορά που σκοπίμως παρουσιάζουν εμφανίζεται στην επιχειρηματολογία τους -τότε επιχειρηματολογούσαν για την αναβάθμιση της λειτουργίας του λιμανιού, σήμερα για την «αναβάθμιση της ποιότητας ζωής» των κατοίκων στις περιοχές της Δραπετσώνας και Κερατσινίου. Αλλά δεν είναι τίποτε διαφορετικό από την έκφραση σημείων των εξουσιαστικών καιρών, τίποτε διαφορετικό από το να φαντάζει και σήμερα ο αντίλογος -με πανομοιότυπη ένταση- εκτός πραγματικότητας και λογικής. Μήπως αυτή τη φορά θα έπρεπε όσες και όσοι ζούμε στις περιοχές να θυμηθούμε; Να θυμηθούμε ότι αυτές οι περιοχές, σε ολόκληρη την ιστορική τους διαδρομή, αποτέλεσαν αποκλειστικά και μόνο αξία χρήσης είτε από το εφοπλιστικό και βιομηχανικό κεφάλαιο, είτε από το ίδιο το κράτος, ως «εύκολες» χωματαρές όλης της Αττικής; Ότι ανέκαθεν το κυρίως θέμα, το επίκεντρο και ο σκοπός ήταν η λειτουργία της «καρδιάς», του λιμανιού. Ότι όλα αυτά τα χρόνια, το αίμα για τη λειτουργία αυτής της «καρδιάς» το προσφέρουμε εμείς, για να μπορέσουν να «ζήσουν» τα εμπορεύματα ή οι τουρίστες, οι εφοπλιστές ή οι επιχειρηματίες, το κράτος και η οικονομία του. Ότι εμείς είμαστε αυτοί που «περνάμε, αφήνουμε την ικμάδα μας και φεύγουμε»... Μήπως λοιπόν έχουμε ήδη δώσει αρκετά σ' αυτήν την «καρδιά», σε αυτόν τον «ακόρεστο και ξένο για τη ζωή μας οργανισμό»; Μήπως αυτή τη φορά είναι ο καιρός να αντισταθούμε στη νέα προγραμματισμένη λεηλασία μας;

Τεταμένη είναι, για μια ακόμα φορά, η κατάσταση στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Η ιστορία επαναλαμβάνεται με ολοένα και χειρότερους όρους για τους εργάτες, και τα σωματεία πιο σάπια και στημένα από ποτέ.

Εδώ και μια δεκαετία, η γερμανική εταιρεία ThyssenKrupp έχει αναλάβει την κατασκευή των καινούργιων τρένων του Ο.Σ.Ε., του Προαστιακού και του Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου (η εταιρεία αυτή, αναλαμβάνοντας διάφορα έργα στον χώρο των ναυπηγείων, ουσιαστικά τα διοικεί, νομικά είναι εργολάβος της Ελληνικά Ναυπηγεία Σκαραμαγκά Α.Ε.). Την εποχή που ξεκίνησε το έργο έγιναν σχεδόν 2.500 προσλήψεις και υπήρχε 12ετές πλάνο για την ολοκλήρωσή του. Οι συμβάσεις που υπογράφηκαν ήταν συμβάσεις έργου, δηλαδή ο εργοδότης δεν μπορούσε να απολύσει κανέναν πριν την ολοκλήρωση του έργου. Επίσης, η ThyssenKrupp, ως μέρος της συμφωνίας, απορρόφησε ένα μικρό ποσοστό μόνιμων εργαζομένων της Ελληνικά Ναυπηγεία Σκαραμαγκά Α.Ε, καθώς υπήρχε έλλειψη εργασίας στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη.

Η γερμανική εταιρεία χώρισε τους κατασκευαστικούς τομείς (έτσι δημιουργήθηκε ο τομέας του Ε.Τ.Υ.Ε – Εργαζόμενοι Τροχαίου Υλικού Ελλάδος) και τους έδωσε σε εργολάβους μετά από πλειστηριασμό. Τα προβλήματα για τους εργαζομένους δεν άργησαν να εμφανιστούν. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στα δεδομένα που ισχύουν σε κάθε εργολαβική εταιρεία (διπλά μισθολόγια, μαύρη εργασία, απουσία ασφάλειας και υγιεινής).

Αρκετοί εργολάβοι έπεσαν έξω στο έργο που είχαν αναλάβει, εργολάβοι οι οποίοι δεν έδιναν καμία εγγύηση γι' αυτά που υπόσχονταν και άλλοι που είχαν ιδρύσει εταιρείες μόνο για να «χτυπήσουν» αυτό το έργο. Έτσι, τα Ναυπηγεία, επειδή το έργο δεν είχε τελειώσει, αναγκάστηκαν να εντάξουν στο δυναμικό τους τους εργαζομένους των αποτυχημένων εργολάβων. Γεγονός το οποίο ήταν ασύμφορο για την εταιρεία, καθώς η πρόσληψη των εργαζομένων στην Ελληνικά Ναυπηγεία Σκαραμαγκά Α.Ε. θα σήμαινε περισσότερα δικαιώματα και υπέρογκες αποζημιώσεις σε περίπτωση κατα-

γελίας. Οπότε κίνησαν διαδικασίες με άλλους εργολάβους και, με διάφορα νομικά τεχνάσματα, απέλυσαν τους εργάτες, οι οποίοι ξαναπροσλήφθηκαν από τους νέους εργολάβους. Οι εργαζόμενοι δεν είχαν πολλά περιθώρια για όσα τους επεφύλασσε αυτή η εξέλιξη, και φυσικά το σωματείο των ναυπηγείων «απουσίαζε».

Το σωματείο εργαζομένων στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά λέγεται Τρίαινα και ιδρύθηκε το 1962. Τα τελευταία 7 χρόνια, πρόεδρος του σωματείου είναι ο Σταύρος Μαρκάτος. Όλα τα χρόνια που είναι πρόεδρος του σωματείου, το μόνο που ξέρει να κάνει καλά είναι να καθησυχάζει τους εργαζομένους, με έντυπες ανακοινώσεις, ότι όλα θα πάνε καλά. Ο ρόλος του συγκεκριμένου εργατοπατέρα (όπως και κάθε εργατοπατέρα άλλωστε) αποτυπώνεται με τον πιο ανάγλυφο τρόπο στις ίδιες του τις δηλώσεις για το δικίο των εργαζομένων: «Ας παραδεχτούμε, συνάδελφοι, ότι νόμος δεν είναι πάντα το δικίο του εργάτη» (ανακοίνωση του σωματείου της 8/10/2007). Ο Μαρκάτος, που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί τους εργάτες και παλεύει για τα δικαιώματά τους, εδώ και 7 χρόνια δεν έχει δουλέψει ούτε μια ώρα και λόγω των χρόνων έγινε και εργοδηγός (!), που σημαίνει ότι κάθε μέρα «δουλεύει» υπερωρία καθώς και το Σάββατο, για να επιβλέπει το έργο, με αποτέλεσμα να φθάνει ο μισθός του τα 3.500 ευρώ τον μήνα. Για να τον συναντήσει κάποιος στο τεράστιο οβάλ γραφείο του πρέπει να κλείσει ραντεβού μια εβδομάδα πριν, αλλιώς δεν τον δέχεται.

Πριν 3 μήνες, η ThyssenKrupp έκανε πρόταση στους εργαζομένους του Τροχαίου Υλικού, η οποία έλεγε ότι: «Υπόσχομαι να μην απολυθεί κανείς εργαζόμενος, αλλά θα έχω το δικαίωμα να τον στέλνω σε οποιοδήποτε έργο του ομίλου στην Ελλάδα, χωρίς να φέρει αντίρρηση ο εργαζόμενος». Όπως είναι φυσικό, οι εργάτες του Τ.Υ. αρνήθηκαν και ο λακές Μαρκάτος έτρεξε να υποστηρίξει την πρόταση της εταιρείας: «Η πρόταση των Γερμανών συμφέρει τους εργάτες. Αν ξαναψηφίσετε κατά της πρότασης, τότε σημαίνει ότι δεν με υποστηρίζετε σαν πρόεδρο του σωματείου και θα παραιτηθώ». Οι εργάτες του Τ.Υ. ψήφισαν κατά της πρότασης, αυτός όμως δεν παραιτήθηκε, υποστηρίζοντας ότι η Τρίαινα είναι σωματείο της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης Σκαραμαγκά και όχι του Τ.Υ. (!!!). Έτσι, οι εργάτες του Τ.Υ. αποφάσισαν να φτιάξουν δικό τους σωματείο. Το γεγονός αυτό δεν συνέφερε την Τρίαινα, καθώς, αν οι 250 εναπομείναντες ερ-

γάτες του Τ.Υ. έφτιαχναν το δικό τους σωματείο, η Τρίαινα αφενός θα έχανε την κηδεμονία της πάνω σε αυτούς τους εργαζομένους και αφετέρου θα είχε λιγότερους εκπροσώπους στη Γ.Σ.Ε.Ε. Έτσι, με ανακοίνωσή της στις 23/11/2007, η Τρίαινα δήλωνε ότι έκανε τα πάντα για να γίνει η «ομπρέλα» του τροχαίου υλικού. Και όλως τυχαίως, τραμπούκοι απειλήσαν αυτούς που είχαν ξεκινήσει διαδικασίες για τη δημιουργία σωματείου στο Τ.Υ.

Η ThyssenKrupp, σε συνεργασία με το τσιράκι τους και ρουφιάνο Μαρκάτο, ακολουθούν την πολιτική του τετρωμένου σκοινοίου και οι εργαζόμενοι ζουν έναν καθημερινό εκβιασμό: «Οι εργαζόμενοι που από μόνοι τους ζητούν να αποχωρήσουν, και η εταιρεία τους πληρώσει την αποζημίωση καταγγελίας, αποκλείονται από πρόσληψη στο μέλλον» (23/11/2007). Μετά από τόσες απάτες, αναρωπιέται κανείς πώς οι εργαζόμενοι ψήφισαν για 7 χρόνια τον Μαρκάτο για πρόεδρο της Τρίαινας. Απ' ό,τι φαίνεται, οι τραμπούκοι και η νοθεία είναι τα επιχηρήματα του σύγχρονου συνδικαλισμού.

Ενώ όλα αυτά τα παιχνίδια ήταν σε εξέλιξη, στις 25/11/2007 συνέβη ένα ακόμη θανατηφόρο ατύχημα στο πλοίο «Έλενα» της εταιρείας MSC στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά. Ο καθαριστής Αντώνης Παπαθανασίου, πατέρας 2 παιδιών, δούλευε σε συνεργείο χωρίς επαρκή φωτισμό και τα αναγκαία ικριώματα (ρέλια προστασίας από ενδεχόμενη πτώση στις κάθετες σκάλες). Οι εργατοπατέρες, για μια ακόμη φορά, έτρεξαν αφού έγινε το ατύχημα να καλέσουν μονοήμερη απεργία. Για μια ακόμη φορά, το αίμα των εργατών γέμισε τις τσέπες των αφεντικών.

Για πολλοστή φορά τα τελευταία 15 χρόνια (νόμος Σιούφα, αποτυχημένος νόμος Γιαννίτση, νόμος Ρέπα) το ασφαλιστικό ζήτημα βρίσκεται στο προσκήνιο, στην προοπτική νέων επόδων αναδιαρθρώσεων: αύξηση των ηλικιακών ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξιμων αποδοχών, κατάργηση των βαρέων και ανθυγιεινών, ενοποίηση των ταμείων προς τα κάτω, προώθηση της ιδιωτικής ασφάλισης. Σταθερά επιχειρήματα για άλλη μια φορά: το ασφαλιστικό σύστημα δεν αντέχει, τα ταμεία καταρρέουν.

Στην παρούσα φάση η νέα αύξηση των ηλικιακών ορίων συνταξιοδότησης αφορά κυρίως τις εργαζόμενες με την κατάργηση των κριτηρίων πρόωρης συνταξιοδότησης. Η μείωση των συντάξιμων προκύπτει από τον υπολογισμό πλέ-

ον των συντάξιμων αποδοχών με 70% (από 80%) επί της τελευταίας εργάσιμης 10ετίας (από 5ετία). Η ουσιαστική κατάργηση των βαρέων και ανθυγιεινών έρχεται με την προσθήκη 5 πλασματικών ετών στα απαιτούμενα πραγματικά έτη εργασίας για συνταξιοδότηση, που είναι μέχρι σήμερα ακριβώς 5 λιγότερα από τις υπόλοιπες κατηγορίες εργαζομένων. Οι προωθούμενες ενοποιήσεις ταμείων αφορούν κυρίως την κάλυψη ελλειμάτων κάποιων ταμείων από τα πλεονάσματα κάποιων άλλων. Ενώ η προώθηση της ιδιωτικής ασφάλισης γίνεται με τη σταδιακή θεσμοθέτηση ενός ασφαλιστικού συστήματος 3 πυλώνων όπου οι συντάξιμες αποδοχές θα προκύπτουν από το άθροισμα μιας κοινής για όλους κατώτατης σύνταξης (1ος πυλώνας), ενός ποσού ξεχωριστού για τον καθένα

Το κράτος, πάλι, ανέλαβε από τις αρχές της δεκαετίας του '90 τμήμα των εργοδοτικών εισφορών, σε μια ευγενική χορηγία προς τους κεφαλαιοκράτες για τη μείωση του κόστους εργασίας (βλ. επέκταση της κερδοφορίας), χωρίς όμως να καταβάλει τα ποσά που του αναλογούν (χρέος 7,8 δις ευρώ) ενώ ταυτόχρονα είναι προφανές ότι η κρατική συμμετοχή καλύπτεται από τους πόρους της φορολόγησης, δηλαδή έμμεσα πάλι εμείς πληρώνουμε.

Οι εργοδότες, από την άλλη, ενώ θα έπρεπε να καλύπτουν όλες τις ιατροφαρμακευτικές, νοσοκομειακές και συνταξιοδοτικές ανάγκες των εργαζομένων, ως ελάχιστο αντίτιμο των βλαβών που τους προκαλούν και των κερδών που αποκομίζουν από την εργασιακή εκμετάλλευση, δεν καταβάλουν σε μεγάλο ποσοστό

στριμώχεται στις ουρές της παραίτησης και της αλλοτρίωσης.

Είναι προφανές ότι μας θέλουν ενσάρκωμένα εργαλεία, αποβλακωμένους καταναλωτές, πειθήνιους υπηκόους. Όπως προφανές είναι ότι όσο δεν παίρνουμε τη ζωή μας στα χέρια μας τα πράγματα θα πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο. Δεν έχουμε τίποτα θετικό να περιμένουμε από τους «κοινωνικούς διαλόγους» των κρατικών προϊσταμένων και των εργοδοτικών συνδέσμων με όλους εκείνους (εργατοπατέρες, κομματικά στελέχη, ειδικούς) που ενώ εμφανίζονται ως προασπιστές των εργαζομένων και των δικαιωμάτων τους η δουλειά τους είναι να κάνουν πλάτες σε κάθε νέα αντεργατική μεταρρύθμιση διαμορφώνοντας κλίμα συναίνεσης.

Η μόνη αξιοπρεπής προοπτική είναι να

Ορισμένες αλήθειες για το ασφαλιστικό

απολύτως ανάλογο με το σύνολο των ασφαλιστικών του εισφορών στα χρόνια εργασίας του (2ος πυλώνας) και από τα ιδιωτικά συνταξιοδοτικά πακέτα για όσους έχουν τη δυνατότητα να πληρώνουν κάποιο τέτοιο επί σειρά ετών (3ος πυλώνας). Όπως εύκολα φαντάζεται κανείς το ύψος ακόμα και αυτών των πενιχρών σημερινών συντάξεων μελλοντικά θα είναι εφικτό μόνο από όσους θα έχουν απολαβές και από τις 3 αυτές κατηγορίες.

Αυτό ωστόσο που επιχειρούν επιμελώς να κρύψουν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά κι οι άξιοι συνεργάτες και μεσολαβητές τους (συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, κόμματα, «ανεξάρτητες» επιτροπές ειδικών) είναι τους πραγματικούς λόγους για τα ελλείμματα των ασφαλιστικών ταμείων.

Τις μεταπολεμικές δεκαετίες οι ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων λεηλατήθηκαν στο όνομα της βιομηχανικής ανάπτυξης, με επιδοτήσεις των βιομηχάνων από τα κεφάλαια των ασφαλιστικών ταμείων, αρχικά εντελώς άτοκα κι από τη δεκαετία του '70 και μετά με επιτόκια της τάξης του 3% τη στιγμή που ο πληθωρισμός και τα τραπεζικά επιτόκια ήταν ανώτερα του 20%.

Το κράτος, επίσης, έχοντας αυτοαναγορευτεί από την προπολεμική περίοδο σε διαχειριστή των ασφαλιστικών ταμείων, σε πάμπολλες περιπτώσεις έχει αξιοποιήσει τα αποθεματικά τους για να καλύψει τρύπες στους ισολογισμούς του χωρίς να τα έχει επιστρέψει ποτέ.

ούτε αυτές τις πενιχρές εισφορές τους (χρέος 7,5 δις ευρώ). Παρά αναμένουν το κράτος κάθε κάποια χρόνια να προχωρήσει σε ευνοϊκές ρυθμίσεις εκκαθάρισης των χρεών τους προς τα ασφαλιστικά ταμεία, στις οποίες τελικά πληρώνουν μόνο ένα τμήμα των οφειλών τους.

Τέλος, από την προηγούμενη ήδη δεκαετία, είδαμε τα αποθεματικά των ταμείων να τζογάρονται ακόμα και στο χρηματιστήριο, προς όφελος πλέον και των διεθνών χρηματιστηριακών κεφαλαίων αλλά και των εγχώριων μίζαδόρων, με πιο πρόσφατη περίπτωση το πανηγύρι που στήθηκε γύρω από τα δομημένα ομόλογα ενώ την περίοδο 1999-2001 η χρηματιστηριακή απώλεια των αποθεματικών έφτασε το 25%.

Παρόλα αυτά... το ασφαλιστικό σύστημα δεν αντέχει, τα ταμεία καταρρέουν. Την ίδια στιγμή οι όροι επιβίωσης δυσχεραίνουν, η ομηρία από τον τραπεζικό δανεισμό βαθιάει, οι στρατιές των ανέργων και των υποαπασχολούμενων διευρύνονται, η εργασία εντατικοποιείται, οι μετανάστες βιώνουν την πιο στυγνή εκμετάλλευση σε ρόλο σύγχρονων δούλων κι ο φόρος αίματος κάθε χρόνο μεγαλώνει με δεκάδες νεκρούς κι εκατοντάδες σακατεμένους στα κατ' ευφημισμό «εργατικά ατυχήματα».

Κι όμως όλα φαίνονται να κυλούν ομαλά, χωρίς κραδασμούς και αντιδράσεις, αφού τα αναρρωτήρια του θεάματος (τηλεχώνηση, καταναλωτική φρενίτιδα, αρένες διασκεδαστηρίων, drugs, life style) έχουν αστείρευτη πελατεία που

σταθούμε αδιαπραγμάτευτα αντίθετοι σε κάθε αλλαγή εναντίον μας, να συνειδητοποιήσουμε ότι η προωθούμενη αντι-ασφαλιστική μεταρρύθμιση είναι αναπόσπαστο τμήμα της συνολικής κεφαλαιο-κρατικής επίθεσης για την επίταση της εκμετάλλευσης και την απαξίωση της ζωής μας και οπλισμένοι με αυτοπεποίθηση να οργανώσουμε αυτόνομα τις αντιστάσεις μας μακριά από κάθε κομματική, συνδικαλιστική ή δημοσιογραφική χειραγώγηση.

Υπολογίζουν και φοβούνται τις ανεξέλεγκτες αντιδράσεις μας, εκείνες τις περιπτώσεις που οι εκκλήσεις για ηρεμία και συνδιαλλαγή από τους καθεστωτικούς στυλοβάτες (κόμματα, συνδικάτα, ΜΜΕ) δε βρίσκουν πρόσφορο έδαφος. Γι' αυτό και θωρακίζονται με κάμερες παρακολούθησης, βιντεοσκοπήσεις διδαχλώσεων, δυνάμεις καταστολής σε ρόλο στρατού κατοχής και αυστηρότερα ποινικά πλαίσια, γι' αυτό χτυπάνε ακόμα και χωρίς πρόσχημα τις ακηδεμονεύτες φωνές αντίστασης όπως τα αντιεξουσιαστικά μπλοκ στην απεργιακή διαδήλωση της 12ης Δεκεμβρη: για την προάσπιση των συμφερόντων τους και των αντικοινωνικών τους σχεδιασμών. Ας κάνουμε τους εφιάλτες τους πραγματικότητα. Ραντεβού στους δρόμους του αγώνα. Αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, ρήξη για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και επιβολή.

Επικαιρότητα

«Το πετρέλαιο δεν είναι το μόνο αγαθό που βρίσκεται σε γλέντια...»

Από την 16η Οκτωβρίου, που η τιμή πετρελαίου έφτασε τα 88 δολάρια το βαρέλι και που μέχρι σήμερα εξακολουθεί να ανεβαίνει, βομβαρδιζόμαστε με αναλύσεις και επεξηγήσεις για τις αιτίες που προκάλεσαν αυτή την «πρωτοφανή» αύξηση της τιμής του.

Είναι αδιαμφισβήτητο πως, κατά την εμφάνιση ενός προβλήματος, αφετηρία και βάση της λύσης του είναι η ανακάλυψη των αιτιών που το προκάλεσαν. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση κατατέθηκαν ποικίλοι λόγοι. Στην πλειονότητά τους, εκμαιεύτηκαν από το ευρύ πλαίσιο της γεωπολιτικής. Παραδειγματικά, κάποιοι υποστήριξαν πως η αύξηση οφειλονταν στην, τότε, επικείμενη στρατιωτική εισβολή της Τουρκίας στο Βόρειο Ιράκ. Όπως, μέχρι την 16η Οκτωβρίου, αναφέρονταν στον πόλεμο του Ιράκ ή του Λιβάνου ή στην κρίση με το Ιράν... Κάποιοι άλλοι κατηγορήσαν τις ίδιες τις πετρελαϊκές εταιρείες ότι σκοπίμως ανέβασαν την τιμή για να «ανοίξουν» οι πόρτες στις ανεκμετάλλευτες κοιτίδες της αρκτικής, μιας και τα αποθέματα πετρελαίου μειώνονται.

Το ζήτημα, όμως, του πετρελαίου είναι περιπλοκότερο από το τι τρέχει στη Μέση Ανατολή ή και τα συγκεκριμένα όρια των αποθεμάτων του. Αρκεί να αναφερθεί παραδειγματικά ότι, στις 15/10/07, η τιμή του χρυσού έφτασε στο υψηλότερο πικ της για τα τελευταία 27 χρόνια, κάτι που αποτελεί ιστορικά μία από τις βασικές αιτίες αύξησης του πετρελαίου. Κι αν αυτό μας δίνει μία ακόμη εξήγηση, είναι σημαντικό να συνυπολογίσουμε πως η αύξηση της τιμής του χρυσού λειτουργεί και ως φραγμός για την περαιτέρω πτώση του δολαρίου. Διόλου άσχετος λόγος, αφού αφορά στην φροντίδα του νομίσματος της ισχυρότερης οικονομίας του κόσμου -του αμερικανικού- και συνακόλουθα της σχέσης που έχει με την ευρύτερη κίνηση της παγκόσμιας οικονομίας. Προσθέτοντας στη λίστα των αιτιών αύξησης του πετρελαίου, την προηγούμενη ημέρα (πάλι στις 15/10/07), ο χαλκός, η σόγια, το σιτάρι, το βαμβάκι, ο καφές, το κακάο και οι ζωοτροφές είχαν διψήφια εκατοστιαία αύξηση των κερδών τους. Κέρδη που οφείλονται στη συνεχή αύξηση της τιμής του πετρελαίου μέσα στα χρόνια. Χαρακτηριστικά, σε πολλά μέρη έγινε αντικατάσταση της βενζίνης από την αιθάλη, τόσο εξαιτίας προηγούμενων αυξήσεων του πετρελαίου, όσο και των υποτιθέμενων οικολογικών σχεδίων. Η αιθάλη παράγεται από το καλαμπόκι κι έτσι αρκετά στρέμματα σιταριού ή σόγιας ανακαταλήφθηκαν από αυτό, προκαλώντας νέες αυξήσεις στις τιμές των σιτηρών και κατ' επέκταση του πετρελαίου. Και η αύξηση της τιμής του πετρελαίου αυξάνει, με τη σειρά της, τις τιμές των πρώτων υλών (σπόρων, μετάλλων, κλπ) και ο κύκλος δεν σταματά πουθενά... «Το πετρέλαιο, συνεπώς, δεν είναι το μόνο αγαθό που βρίσκεται σε γλέντια...». Κι αυτά τα κέρδη είναι που επιτρέπουν στην παγκόσμια οικονομία να κινείται και να κερδίζει...

Αναρωτώμενοι ποιά μπορεί να είναι η εμπλοκή των κοινωνιών σε όλον αυτόν τον «κύκλο κίνησης» της παγκόσμιας οικονομίας, η απάντηση εστιάζεται, με την πρώτη ματιά,

σ' ένα κυρίως σημείο: της ζήτησης-κατανάλωσης, που είναι και ο παράγοντας που συμπεριλαμβάνουν και υπολογίζουν οι διαχειριστές της ελεύθερης αγοράς. Εντούτοις, πρέπει να σημειωθεί πως μια ενδεχόμενη πρόταση μείωσης της ζήτησης πρώτων υλών και των παραγώγων τους από τις κοινωνίες -δηλαδή σε αγαθά αναγκαία για την επιβίωση- είναι μάλλον αδύνατη. Κι αν η ελεύθερη αγορά συμπεριλαμβάνει και υπολογίζει τον παράγοντα της κατανάλωσης για το πώς θα κινηθεί ή θα στοχεύσει, αυτό για το οποίο βασικά παλεύει είναι

η διεύρυνση, ολοένα και περισσότερο, των βαθμών ελευθερίας των κινήσεων της και κατ' επέκταση των κερδών της. Ακόμα κι αν γι' αυτό απαιτείται η λήψη υψηλών ρίσκων και στοιχημάτων, όπως για παράδειγμα, «να αναγκάσουν να φτάσει, πολύ σύντομα, η τιμή του πετρελαίου στα 100\$ το βαρέλι, έτσι ώστε να τεστάρουν την εμπιστοσύνη των χρηματιστηρίων παγκοσμίως» (Francisco Blanch από την Merrill Lynch). Κάτι το οποίο έγινε το επόμενο διάστημα. Στην περίπτωση που συνολικά αυτή η προσπάθεια αποτύχει, έχουν ως δικλείδα ασφαλείας την επένδυση σε «εναλλακτικό -άγνωστο- κεφάλαιο», οπότε και θα υπάρξει μια νέα ισορροπία (έστω και εύθραυστη) προσφοράς-ζήτησης και άρα κίνησης και κερδών. Ενώ αν πετύχει, τότε, αφενός θα έχουν κερδίσει χρόνο τόσο για στοιχήματα και δοκιμές σε νέα ή ανεκμετάλλευτα εδάφη του κα-

πιταλισμού όσο και για νέες διαπραγματεύσεις στους γεωπολιτικούς ελιγμούς και, αφετέρου, θα έχουν κατοχυρώσει μία υπερβολικά υψηλή τιμή του πετρελαίου, και άρα όλων των υπολοίπων πρώτων υλών, κάτι που συνεπάγεται υπέρογκα κέρδη.

Το λογικό ερώτημα που προκύπτει για το ποια εν τέλει είναι η σχέση των κοινωνιών με όλα αυτά τα «σχέδια» και τα «γλέντια» κερδών παγκοσμίως, είναι από καιρό απαντημένο και βιωμένο... Αντιστρόφως ανάλογη και εχθρική!

Κατά το κλείσιμο της ύλης του εντύπου και την ηλεκτρονική του επεξεργασία τρία πολύ σοβαρά ζητήματα διαδραματίζονταν στο προσκήνιο των εξελίξεων.

Το πρώτο αφορά τον πολύμηνο ισραηλινό στρατιωτικό και οικονομικό αποκλεισμό της Λωρίδας της Γάζας (απαγόρευση μετακίνησης, απόλυτη έλλειψη σε διατροφικά και φαρμακευτικά είδη πρώτης ανάγκης), που πρόσφατα συνδυάστηκε με διακοπή και της ηλεκτροδότησης, μετατρέποντας έτσι αυτή τη μικρή λωρίδα διαβίωσης 1,5 εκατομμυρίου παλαιστινίων (έκταση αντίστοιχη της Άνδρου) από τη μεγαλύτερη φυλακή του κόσμου στον εν δυνάμει μεγαλύτερο ανοιχτό τάφο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η ανατίναξη, ωστόσο, του συνοριακού τείχους με την Αίγυπτο από μαχητές της Χαμάς κι η μαζική είσοδος παλαιστινίων στα αιγυπτιακά εδάφη για ανεφοδιασμό έδωσαν μια έστω πρόσκαιρη ανάσα. Το δεύτερο αφορά τις σαρωτικές αστυνομικές επιχειρήσεις σκούπας κατά μεταναστών στο λιμάνι της Πάτρας, τη μεταφορά και τον εγκλεισμό τους στα υπόγεια του

Λίγο πριν την έκδοση

μεγαλύτερου στρατοπέδου συγκέντρωσης της επικράτειας στην Π. Ράλλη (στο ύψος του Ρέντη) καθώς και τον περιμετρικό αποκλεισμό (σε στυλ ισραηλινού στρατού γύρω από τη Λωρίδα της Γάζας) του προσφυγικού καταυλισμού στην Πάτρα, όπου διαμένουν υπό άθλιες συνθήκες πάνω από 2000 πρόσφυγες -κυρίως αφγανοί- με σκοπό τη συνολική «εκκαθάριση» της περιοχής και την isoπέδωση των παραπηγμάτων. Το τρίτο αφορά την προοπτική κατασκευής εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας δυναμικής 880MW (μεγαλύτερο από αυτό στο Κερατσίνι) από τη ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ ΑΕ των Αγγελόπουλων αφού υπογραφεί σχετικό μνημόνιο με τη ΔΕΗ και το Υπουργείο Ανάπτυξης. Η μονάδα προβλέπεται να λειτουργήσει εντός του χώρου της χαλυβουργίας στην Ελευσίνα, σε έκταση 500 στρεμμάτων που έχει προκύψει από επιχωμάτωση της θάλασσας. Και στα τρία αυτά σοβαρότατα θέματα θα αναφερθούμε εκτενώς στο επόμενο τεύχος.

Ανοίγουν οι δρόμοι

για τσιμεντοποίηση

«**Ν**έα σελίδα στην τουριστική ανάπτυξη» και «πλατιούς δρόμους για επενδύσεις τουριστικής φύσεως» ανοίγει το ειδικό χωροταξικό πλαίσιο για τον τουρισμό που δόθηκε σε δημόσια διαβούλευση από τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ, Γιώργο Σουφλιά, τον περασμένο Μάιο. Το σχέδιο που αυτή τη στιγμή βρίσκεται στα συρτάρια του υπουργείου, αλλά σύντομα πρόκειται να συζητηθεί, δημιουργεί έναν άλλο χάρτη με βάση τον τουρισμό, παρουσιάζοντας ποιες περιοχές είναι κατάλληλες για τουριστική εκμετάλλευση και θέτοντας τους όρους για το ποια μορφή θα έχει αυτή. Με άλλα λόγια, το σχέδιο μοιάζει με χάρτη που οδηγεί στους θησαυρούς και κλείνει το μάτι στους όπου γης επενδυτές που λιγουρεύονται ανεκμετάλλευτα μέχρι στιγμής φιλέτα γης για να τα οικοπεδοποιήσουν χτίζοντας κάθε λογής τουριστικό κατάλυμα, από μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες μέχρι τουριστικές κατοικίες και γήπεδα γκολφ αλλά και μια σύνθεση όλων αυτών με τη δημιουργία ολόκληρων παραθεριστικών χωριών.

Το ειδικό χωροταξικό πλαίσιο για τον τουρισμό είναι κομβικής σημασίας για την ανάπτυξη της τουριστικής κατοικίας, ένα μοντέλο που αποφέρει πολλά έσοδα και μια αγορά με τεράστια ζήτηση, στην οποία η Ελλάδα δεν έχει ακόμα επενδύσει. Τώρα, όμως, σιγά σιγά τα εμπό-

δια καταρρέουν, ο δρόμος για τσιμεντοποίηση των ακτών θα ανοίξει και οι κερδοσκόποι του real estate ανασκουμπώνονται περιμένοντας το πράσινο φως για να ορθώσουν παντού τα κουτάκια τους.

Πρόκειται για την υιοθέτηση ενός μοντέλου που έχει αναπτυχθεί έντονα στο εξωτερικό και ειδικά στις άλλες μεσογειακές χώρες, καθώς υπάρχει μεγάλη ζήτηση κυρίως από βορειοευρωπαίους. Υπολογίζεται ότι περίπου 1 εκατ. Ευρωπαίοι ενδιαφέρονται να αποκτήσουν δεύτερη κατοικία στην Ελλάδα, ενώ στην Ισπανία, που αντιμετωπίζει πρόβλημα τσιμεντοποίησης των ακτών ακριβώς από την ανάπτυξη της τουριστικής κατοικίας, από τους περίπου 55 εκατ. τουρίστες που επισκέπτονται ετησίως τη χώρα, τα 37 εκατ. έχουν αγοράσει κατοικία εκεί (Ημερησία). Το μοντέλο αυτό περιλαμβάνει κατασκευή «τουριστικών χωριών», στα οποία θα περιλαμβάνεται ξενοδοχειακή μονάδα πολλών αστέρων διαφόρων μορφών/τύπου, τουριστικών επιπλωμένων επαύλεων, διάφορες εγκαταστάσεις όπως συνεδριακό κέντρο, γκολφ, κέντρα θαλασσοθεραπείας, spa κ.λπ., αλλά και σπίτια τα οποία θα μπορούν να πουληθούν σε ιδιώτες για σταθερό παραθερισμό.

Πέρα όμως από την τουριστική κατοικία και τα άλλα τουριστικά καταλύματα, δύο σημεία, μεταξύ πολλών άλλων, παρουσιάζουν ενδιαφέρον: α) «προτείνεται η αξιοποίηση έως και 2% της έκτασης βραχονησίδων και ακατοίκητων

νησιών που δεν διαθέτουν φυσικά χαρακτηριστικά που επιβάλλουν την απόλυτη προστασία τους», άρα ετοιμάζεται να ανάψει το πράσινο φως για εκμετάλλευση κάθε κομματιού γης, β) «προτείνεται η δημιουργία εγκαταστάσεων γκολφ στις ευρύτερες περιοχές Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Πάτρας, Βόλου, Ιωαννίνων, στην Κρήτη, την Κέρκυρα, τη Ρόδο, τη Ζάκυνθο και στους Νομούς Ηλείας, Μεσσηνίας και Χαλκιδικής και μόνο έπειτα από την εξασφάλιση των αναγκών σε νερό της περιοχής». Πίσω από την προώθηση ενός τουριστικού μοντέλου που θα προσελκύει συγκεκριμένης οικονομικής δυνατότητας επισκέπτες (υψηλού επιπέδου όπως τους ονομάζουν) κρύβεται ο κίνδυνος της οικολογικής καταστροφής λόγω της άντλησης υδάτινων πόρων και μάλιστα τη στιγμή που το νερό εμπορευματοποιείται.

Αυτό είναι ένα από τα πολλά πρόσωπα της ανάπτυξης. Αυτό είναι το τουριστικό της πρόσωπο, που όσο και να θέλει να φτιασιδώνεται χρησιμοποιώντας ως κάλυμμα τις εντυπωσιακές διαφημίσεις που καλούν στην εξωτική Ελλάδα, παραμένει το ίδιο επικίνδυνο και σκοτεινό. Γιατί τουριστική δραστηριότητα σημαίνει επέμβαση στο περιβάλλον, στη φύση και στις ανθρώπινες κοινότητες. Επέμβαση με επιπτώσεις που φανερώνουν ότι η αειφόρος ανάπτυξη δεν είναι παρά το εγκληματικό πρόσωπο της ανάπτυξης με γυαλιστερό όμως περιτύλιγμα.

...οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύ

Αρχές του περασμένου Οκτώβρη, και μια μέρα από αυτές («παγκόσμια ημέρα κατά της φτώχειας» έχει ονομαστεί), κάθε λογής «υπεύθυνοι», αναλυτές, στατιστικοί, επιστήμονες, εκπρόσωποι, υπάλληλοι «μη» κυβερνητικών οργανώσεων, διάφοροι «ευαισθητοποιημένοι» πολιτικοί και δημοσιογράφοι, μέσα από ραδιόφωνα, τηλεοράσεις και εφημερίδες, αφού φτιασίδωσαν το δήθεν ανεύθυνο και ανθρωπιστικό προσώπιό τους, υπενθυμίζοντας μας ότι υπάρχει φτώχεια κι αδικία σε αυτόν τον κόσμο, ανέφεραν στοιχεία και αριθμούς σχετικά με τις ανισότητες που επικρατούν στον πλανήτη.

Και είναι πραγματικά «σοκαριστικό» (χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει ότι πέφτει κανείς από τα σύννεφα) όταν ακούς ότι «πέντε εκατομμύρια παιδιά κάτω των πέντε ετών πεθαίνουν κάθε χρόνο από ασιτία» και ότι κάθε έξι δευτερόλεπτα που περνούν –σύμφωνα με τις στατιστικές– συνεπάγονται και τον θάνατο ενός παιδιού από έλλειψη τροφής... Εσασεί! Ή ακόμα όταν ακούς, σύμφωνα πάλι με τους «ειδικούς», ότι «κάθε μέρα που περνά πάνω από ογδόντα πέντε εκατομμύρια άνθρωποι τελειώνουν τη μέρα τους μη έχοντας καθόλου φαγητό στο τραπέζι τους».

Πόσα και ποια συναισθήματα, εκτός της δεδομένης οργής, γεννιούνται μόνο με ογδόντα πέντε δευτερόλεπτα σκέψης για τα παραπάνω;

Επίσης, δεν «ανησυχήσαμε» για το τι φθάνει στο δικό μας τραπέζι, όταν ακούσαμε από τους ίδιους ότι «τρόφιμα δύο ταχυτήτων παράγονται και προωθούνται στην παγκόσμια αγορά», τα πρώτα αρίστης ποιότητας και πανάκριβα για τους λίγους και εκλεκτούς αυτού του πλανήτη, οπότε και απλησίαστα –ακόμα και σαν εικόνα– για τους υπόλοιπους. Και δεν «ανησυχήσαμε» γιατί αυτή η είδηση δεν είναι τόσο επίπονη για τους εδώ κατοίκους των περιοχών μας, τους πρωτοκοσμικούς πελάτες των Lidl, των Carrefour, των Μαρινουπουλέων, τους Κωτσοβολεμένους στα τρόφιμα της «δευτέρας ταχύτητας», των φθηνότερων και «αμφιβόλου ποιότητας» –όπως ονομάστηκαν, όσο για τους «δύστυχους» αυτού του κόσμου ή, αλλιώς, τους ανθρώπους σε εισαγωγικά, αυτούς που πεθαίνουν υποσιτισμένοι, με τη «ζωή» και τον θάνατό τους να αποτελεί στατιστικό μέγεθος σε μισθωμένα χέρια «ευαισθητοποιημένων» αναλυτών.

Κι ενώ από τη μια, όσο και να προσπαθηθεί, δεν θα είναι ποτέ εφικτό να χωρέσουν σε αριθμούς και λίστες καταχώρησης ο πόνος, η αγωνία, ο τρόμος, τα δάκρυα, η απόγνωση ή η απώλεια ενός ανθρώπου λόγω υποσιτισμού ή έλλειψης πόσιμου νερού και εν μέσω επιδημιών, από την άλλη, η εικόνα του βιώματος αρχίζει να θολώνει και τέλος σαρώνεται κυριολεκτικά από τη διαπίστωση των «ειδικών» σχετικά με τη σύγχρονη μάστιγα της παχυσαρκίας (αποτέλεσμα του «δυτικού» τρόπου ζωής), που αναφέρει ότι «ο αριθμός των υπέρβαρων ξεπέρασε σε παγκόσμιο επίπεδο τον αριθμό των υποσιτιζόμενων». «Αναμενόμενο», θα πει κανείς.

Και όντως αυτό το «αναμενόμενο» βοηθά στο να μην ιδρώνει και πολύ το αυτί μας όταν πληροφορούμαστε, λόγου χάρη, ότι η Αφρική, της οποίας οι κάτοικοι λιμοκτονούν, έχει μετατραπεί σε σκουπιδοτενεκέ του δυτικού κόσμου, καθώς πληθαίνει η ανεξέλεγκτη απόρριψη κάθε είδους απόβλητου του «πολιτισμένου κόσμου». Με πρόσφατο παράδειγμα αυτό του Κονγκό, όπου, στον ομώνυμο και μεγαλύτερο ποταμό που διασχίζει τη κεντρική Αφρική, εντοπίστηκαν δεκαεπτά

ύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις...

**Περί θανάτου και ληλασίας ανθρώπων,
ζώων, φυτών, γης, αέρα, υδάτων...
...περί καταστροφών, κλιματικών αλλαγών
και «οικολογικών ανησυχιών»**

τόνοι ραδιενεργών απόβλητων. Ή όταν μαθαίνουμε ότι ο «πολιτισμένος κόσμος», προκειμένου να καλύψει την παγκόσμια ζήτηση της αγοράς σε φοινικέλαιο, το οποίο «απαιτείται» για την παραγωγή προϊόντων διατροφής, καλλυντικών και βιοκαυσίμων, έχει επιβάλει τον αφανισμό των δασών της Ινδονησίας. Όσο για τον Αμαζόνιο, του οποίου η ληλασία είναι δύσκολο να περιγραφεί (μόνο στο Εκουαδόρ έχει λεηλατηθεί η μισή έκταση των τροπικών δασών του), σύμφωνα πάντα με τους αριθμούς και τις στατιστικές των «ειδικών», υπολογίζεται ότι κάθε μέρα, διαρκώς και εσαεί, καίγονται καταστρέφονται και αποψιλώνονται τρία τετραγωνικά χιλιόμετρα δάσους. Χωρίς να χρειάζεται να αναφερθεί το «αναμενόμενο» της εγκατάστασης εταιρειών κοπής ξύλου και πολυεθνικών σόγιας, του εκτοπισμού κοινοτήτων ιθαγενών, της χάραξης δρόμων για την ευκολότερη πρόσβαση στις διαρκώς ανανεούμενες εκτάσεις ληλασίας, ούτε των αμέτρητων ειδών φυτών και ζώων που εξαφανίζονται για πάντα, ούτε της καταστροφής των ποταμών που κατάντησαν μέσα μαζικής εναπόθεσης αποβλήτων εταιριών και μεταφοράς κορμών δέντρων, «παρέχοντας» τις πρώτες ύλες για τις «ανάγκες» του «πολιτισμένου» κόσμου των αφεντικών.

Όσο για τους ωκεανούς, αυτές τις «υδάτινες χωματερές» του καπιταλισμού, η κατάσταση έχει ξεφύγει, καθώς υπολογίζεται ότι από τις αρχές τις δεκαετίας του εβδομήντα μέχρι σήμερα, στις ακτογραμμές και στα θαλάσσια οικοσυστήματα εκατόν δώδεκα χωρών, έχουν χυθεί -μόνο από ατυχήματα- πάνω από έξι εκατομμύρια τόνοι πετρελαίου. Δηλαδή, στατιστικά, και με δικό μας υπολογισμό - «έτσι για να συνεισφέρουμε» κι εμείς στη θλιβρότητα των αριθμών- από τις αρχές της δεκαετίας του εβδομήντα έως τώρα χύνονται διαρκώς και αδιάκοπα, εξήμισυ λίτρα πετρελαίου το δευτερόλεπτο. Αξιοσημείωτο είναι ότι, στη συγκεκριμένη έρευνα, στον αριθμό των έξι εκατομμυρίων έχουν υπολογιστεί μόνο οι διαρροές πετρελαίου πάνω από τους τριάντα τέσσερις τόνους, ενώ οι άπειρες «μικρότερες» είναι ανυπολόγιστες. Και αν προσθέσουμε τους ατελείωτους τόνους αποβλήτων, προϊόν της βαριάς βιομηχανίας και της αδιάκοπης επεξεργασίας ορυκτών και μεταλλευμάτων, τους τόνους των ρύπων και των σκουπιδιών από τα κάθε είδους μηχανοκίνητα πλεούμενα, την αχαλίνωτη αλεία και τις πυρηνικές δοκιμές, γίνεται κατανοητό ότι το «αναμενόμενο» παραείναι καταστροφικό.

Έτσι λοιπόν, «αναμενόμενα», «μοιραία» και «αναπόφευκτα», ερχόμαστε στην εποχή της έντασης των «ακραίων καιρικών φαινομένων» και των δεκάδων χιλιάδων νεκρών από τις συχνές, πλέον, καταστροφικές «επισκέψεις» ξηρασιών, πλημμυρών, τυφώνων, ανεμοστρόβιλων. Με την πιο πρόσφατη περίπτωση αυτή στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, όπου στις αρχές Φλεβάρη και σε διάστημα σαράντα οκτώ ωρών καταγράφηκαν εξήντα εννέα ανεμοστρόβιλοι, προκαλώντας τον θάνατο δεκάδων ανθρώπων και ανυπολόγιστες καταστροφές. Ή την περίπτωση του Μπαγκλαντές τον περασμένο Νοέμβρη,

όπου πλημμυρισμένες πόλεις και χωριά, έπειτα από το ξέσπασμα τυφώνα, ξέβρασαν χιλιάδες νεκρούς και άφησαν πίσω τους τρία εκατομμύρια άστεγους.

Και από εκεί στις «κλιματικές αλλαγές», οι οποίες στη γλώσσα της «αμέτοχης» επιστήμης ορίστηκαν ως «το αποτέλεσμα που έχει πάνω στη ζωή της γης η συστηματική καταστροφή της», αυτή δηλαδή που προέρχεται από την καπιταλιστική ληλασία των φυσικών πόρων και των ανθρώπινων κοινωνιών. Από αυτό το πολιτικό-οικονομικό σύστημα, που εδώ και δύο αιώνες με όπλα του τη βιομηχανική ανάπτυξη, την τεχνολογία και την επιβολή ενός εξοντωτικού για τον άνθρωπο και τη φύση μοντέλου παραγωγής και κατανάλωσης με άξονα το ανταγωνισμό και την κερδοφορία, συνεχίζει να σκορπά τον θάνατο παντού. Και τώρα το «αναμενόμενο» ανακοινώνει ότι στην Αρκτική (εκεί όπου τα παγόβουνα μετατρέπονται κυριολεκτικά σε παγάκια) καταγράφηκε, τον περασμένο Οκτώβρη, η υψηλότερη θερμοκρασία όλων των εποχών, η οποία έφτασε τους συν είκοσι δύο βαθμούς Κελσίου.

Και να, όμως, που τελικά το «αναμενόμενο» έγινε τάχιστα κι αναπόφευκτα γεγονός, κι όσο στην αρχή κι αν φάνταζε μακρινός εφιάλτης που εμφανιζόταν σαν επισκέπτης στις εφημερίδες, στα περιοδικά και στους δέκτες των σπιτιών μας με την μορφή εικόνας και πληροφορίας, μετατράπηκε τώρα σε ανεπιθύμητο πολιορκητή του γεωγραφικού χώρου στον οποίο βρίσκεται και η «φτωχή πλην τίμια Ελλαδίτσα». Και είτε εμφανίζεται πλέον με την πραγματικότητα των εμπρησμών σε ολόκληρη τη χώρα, για την περαιτέρω και ανέξοδη επέκταση του ντόπιου κεφαλαίου με στόχο την πολυεπίπεδη «αξιοποίηση» των εκτάσεών της, είτε με την πραγματικότητα του φαινομένου του θερμοκηπίου από τις εκπομπές αερίων και της συνακόλουθης αύξησης της θερμοκρασίας, είτε κάνοντας την παρουσία του ακόμα πιο αισθητή, με την πραγματικότητα των «χαμηλής έντασης» -προς το παρόν- «ακραίων καιρικών φαινομένων». Γι' αυτό και δεν ξεχνάμε την περίπτωση της Ηλείας, η οποία ενώ «έβασκε» φαινομενικά μακριά από όλα αυτά, μες τα λιβάδια και την ηρεμία της καταπράσινης ανεμελιάς της και σε σύντομο χρονικό διάστημα σημαδεύτηκε από τις καταστροφικές πυρκαγιές, τις «αναμενόμενες» πλημμύρες και το κλείσιμο αρκετών αγροτικών δρόμων λόγω κατολισθήσεων, της έμελλε να αντιμετωπίσει και την «επίσκεψη» ανεμοστρόβιλου που έπληξε την κωμόπολη Βαρθολομίου, παρασύροντας στο πέραςμά του στέγες σπιτιών και κάθε είδους κατασκευές. Ή, ακόμα, την περίπτωση του ανεμοστρόβιλου που έπληξε το Λουτούφι Βοιωτίας και τη συνοικία Πυρί στη Θήβα, όπου η φευγαλέα εικόνα από δελτίο ειδήσεων των ξέσκεπων σπιτιών και των ξεριζωμένων δέντρων, που αιωρούνταν πάνω από αναποδογυρισμένα αυτοκίνητα και κατέληγαν πάνω σε κτίρια, θύμισε χολιγουντιανή ταινία.

Και όπως ήταν «αναμενόμενο» και προφανές ότι τα αφεντικά δεν θα ήταν -και δεν είναι- διατεθειμένα να περιορίσουν τις ορέξεις τους, αφού ακόμα και στην

αντιμετώπιση του φαινομένου του θερμοκηπίου τα μέτρα που έλαβαν ήταν η ίδρυση του «παγκοσμίου χρηματιστηρίου ρύπων», τοποθετώντας την μόλυνση στο πεδίο της «ελεύθερης» αγοράς, όπου η κάθε χώρα μπορεί να αγοράζει ή να πουλάει δικαιώματα ρύπων, αυτό που έμελλε να αλλάξει -και τελικά άλλαξε- ήταν η όψη της ληλασίας. Έτσι, το πρόβλημα που γεννά ο καπιταλισμός έρχεται τώρα να το «λύσει» ο «πράσινος καπιταλισμός» και η καταστροφική ανάπτυξη να αντικατασταθεί από την «αιεφόρο». Μέσα από τη χρηματοδότηση ερευνών και προγραμμάτων και τη δημιουργία κερδοσκοπικών επιχειρήσεων γύρω από «εναλλακτικές» μορφές ανάπτυξης και ενέργειας, η καταστροφή μπορεί να συνεχίζεται αέναα, να είναι κερδοφόρα και πάνω από όλα να σερβίρεται σε «οικολογική» συσκευασία.

Κι έτσι, πλέον, διανύουμε την περίοδο των «πράσινων μηνυμάτων», όπου οι «οικολογικές ανησυχίες» με τις «save the planet» ευαισθησίες διαφημίζονται πλάι στα προϊόντα των βιομηχανιών, προτρέποντάς μας ταυτόχρονα να μειώσουμε την κατανάλωση ενέργειας στα σπίτια μας, προσάπτοντας μας, ουσιαστικά, «ατομικό μερίδιο ευθύνης» στην καταστροφή του πλανήτη. Λες και γι' αυτή την καταστροφή, αποτέλεσμα της απρόσκοπτης απληστίας των κυρίαρχων για την απόκτηση όλο και περισσότερων κερδών και εξουσιών, ευθύνεται γενικώς και αορίστως ο άνθρωπος. Εκεί, όμως, που πέφτουν οι μάσκες και αποκαλύπτεται το «μεγαλείο» στο αιμοσταγές προσώπιό τους, είναι στην περίπτωση της Αρκτικής, όπου οι παγκόσμιες ηγεμονίες έσπευσαν να κατοχυρώσουν κυριαρχικά δικαιώματα στην περιοχή, διότι μπορεί βέβαια τα παγόβουνα, έπειτα από όλα αυτά, να λιώνουν το ένα μετά το άλλο, ωστόσο ανοίγονται νέες προοπτικές ληλασίας, μιας και η πρόσβαση για την περειαίρω εκμετάλλευση σημαντικών ποσοτήτων πετρελαίου και φυσικού αερίου είναι εφικτή. Και όλα αυτά, σε μια παράσταση «νέων επενδυτικών ευκαιριών» που δίνεται στην ευρύτερη περιοχή, με φόντο την ανάπτυξη της «τουριστικής βιομηχανίας» και την πραγματοποίηση «οικολογικών» εκδρομών, με «αξιοθέατα» τόσο την καταστροφή, όσο και τα εναπομείναντα είδη του ζωικού «Βασιλείου» που δύνει.

Αυτά κι άλλα πολλά συμβαίνουν σε αυτόν τον -κατά τα άλλα- θαυμαστό πλανήτη, ο οποίος, μπρος στο προφανές της καταστροφής και σε πείσμα των καιρών, εξακολουθεί και στριφογυρίζει στο διάστημα, με συγκάτοικους όλους εμάς: τους θύτες, τα θύματα, αυτούς που πλουτίζουν, αυτούς που λιμοκτονούν, αυτούς που απλά επιβιώνουν, αυτούς που παρατηρούν, αυτούς που αγανακτούν, αυτούς που καταγγέλλουν αλλά κι αυτούς που αυτοοργανώνονται ενάντια στα «αυτονόητα» και τα «αναμενόμενα», με όπλα τους την αντίσταση, την αλληλεγγύη και την αυθάδεια απέναντι σε κάθε στοιχειωμένη βεβαιότητα ότι θα συνεχίσουμε να ζούμε όπως έχει.

Το βιολογικό σώμα εμφανίζεται ως σταθερή και πολιτικά ουδέτερη οντότητα, μια οντότητα πέραν της ιστορίας, του πολιτισμού, της γλώσσας και της γεωγραφίας. Έτσι, οι κατηγορίες του φύλου -το δίπολο άνδρας-γυναίκα- προτείνονται

Το βιολογικό σώμα παρουσιάζεται ως ένα δεδομένο της φύσης, μια δεδομένη διάσταση της ανθρώπινης ύπαρξης και έχει ως τεκμήριο την ανατομία (διαχωρισμός σε 2 φύλα).

Σε αντιδιαστολή, το κοινωνικό σώμα ερμηνεύεται, πέρα από κάθε βιολογική αναφορά, ως κοινωνική - πολιτισμική κατασκευή. Διάκριση βιολογικού (δεδομένο, αμετάβλητο) με το κοινωνικό (αποτέλεσμα συμβάσεων που επιδέχεται παρεμβάσεις).

ως οικουμενικές κατηγορίες που έχουν βιολογικό υπόβαθρο.

Στο σώμα εγγράφονται κοινωνικοί κανόνες, νόρμες και πεδία διαπραγμάτευσης πολλαπλών ταυτίσεων με το βέβηλο, το καθαρό, το απρεπές, την αρτιμέλεια, την κανονικότητα, την ικανότητα. Πρόκειται για τη διαδικασία κανονικοποίησης του σώματος: το πρότυπο του επιδιωκόμενου σώματος είναι εκείνο του λευκού, καθαρού, υγιούς, γυμνασμένου, όμορφου (αποσιωπώντας

πάντα όλες τις διαδικασίες που διαμορφώνουν ένα τέτοιο σώμα), σε αντιδιαστολή με το σώμα ενός τσιγγάνου που «μυρίζει», το σώμα που κουτσαίνει, το ερμαφρόδιτο σώμα.

Ο πολιτισμός διαπλάθει την ίδια τη «φυσιολογία» του ανθρώπινου σώματος μέσω της εγγραφής πολιτισμικών κωδίκων και συμβολισμών στις ίδιες τις σωματικές έξεις των ανθρώπων. Για παράδειγμα, ενώ στην Ελλάδα η διαδικασία αποτρίχωσης των γυναικών είναι μια συνηθισμένη πρακτική για «υγιεινή» και «καλαισθησία», στη Γερμανία όχι η κάλυψη ρυτίδων στους ανθρώπους του δυτικού κόσμου αποτελεί μια διαδικασία που ένα μέλος της φυλής των Μασάι δεν θα ακολουθούσε

προκειμένου να συμβαδίσει με το πρότυπο της νεότητας.

Οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί, ως πλέγμα κανονιστικών πρακτικών, συμμετέχουν καίρια στη διαμόρφωση του εαυτού, εγκαθιδρύοντας και περιφρουρώντας τα όρια του σώματος. Το ίδιο το υποκείμενο πλέον επιδιώκει το φανταστικό ιδανικό για το σώμα με αποτέλεσμα να προστατεύεται το ισχύον καθεστώς και να αναπαράγονται πολλές μορφές ανισοτήτων (κοινωνικές-διαπροσωπικές).

Συγχρόνως, τις τελευταίες δεκαετίες, υπό το φως των εξελίξεων στο πεδίο των αναπαραγωγικών τεχνολογιών, η εξουσία προτάσσει τη μεγιστοποίηση της αξιοποίησης του σώματος, ή αλλιώς την πολυ-λειτουργικότητά του στην υπηρεσία των διευρυνόμενων απαιτήσεων της εξουσίας. Πρόκειται για ένα πειθήνιο σώμα που υποτάσσεται, που οφείλει να χρησιμοποιηθεί για

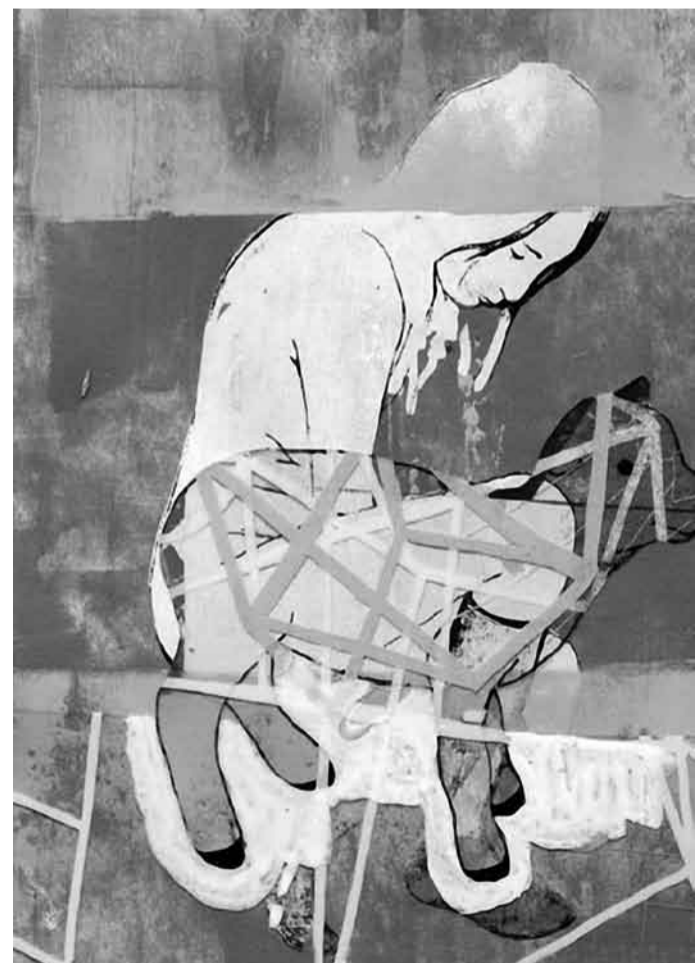
τις ανάγκες της αποδοτικότητας στην εργασία, στο σεξ, στην αναπαραγωγή, στην άσκηση ή στο θέαμα, ανάλογα με τις απαιτήσεις της περίπτωσης και πάντα με σκοπό το κέρδος.

Στις δυτικές καπιταλιστικές κοινωνίες της κατανάλωσης, το πρότυπο του υγιούς σώματος και του σώματος σε φόρμα, μέσω του οποίου αρθρώνονται οι πολιτισμικές αξίες της δύναμης, της νεότητας και της ανταγωνιστικότητας, αφορά και τα δυο φύλα, αν και με άνισους όρους. Τόσο η επιθυμία για ένα σώμα πιο ικανό ή πιο ωραίο όσο και η αισθητική της αυτό-εικόνας είναι διαφοροποιημένες σύμφωνα με το φύλο. Ενώ στο ανδρικό σώμα υποβάλλεται πρωτίστως η νόρμα του «ρωμαλέου», «γυμνασμένου» και «αθλητικού» σώματος, στο γυναικείο σώμα επικεντρώνεται στο «ιδανικό» βάρος, τις «λεπτές» χειρονομίες και την «άψογη» εμφάνιση.

Το σώμα ως τύπος κοινωνικού ελέγχου

Το γυναικείο σώμα αναδεικνύεται σε αρένα μέσα στην οποία οι παρεκκλίσεις από το πρότυπο πρέπει να υποταχθούν στην κανονιστική θηλυκότητα, η οποία κατασκευάζεται ως ένα σύμπλεγμα πειθαρχικών πρακτικών που ορίζουν και οριοθετούν το σώμα, τις χειρονομίες του, το σχήμα, το βάρος του, την όρεξη, την κίνηση, την εμφάνιση, τις επιθυμίες του. Είναι μέσα σ' αυτό το πλαίσιο συμβολικής βίας και πολιτισμικά αναγνωρίσιμης έμφυλης κανονικότητας που γυναίκες οι οποίες προσλαμβάνουν τον ενσώματο και έμφυλο εαυτό τους (το βάρος, το σχήμα, ή την ηλικία του) σαν ελαττωματικό, όχι αρκετά θηλυκό, ή όχι αρκετά ελκυστικό καταφεύγουν σε εξαντλητικές δίαιτες (που συχνά ευθύνονται για νευρική ανορεξία, το 90% των ανορεξικών είναι γυναίκες), δυνάμει επώδυνες ή και θανάσιμες αισθητικές επεμβάσεις (π.χ. επεμβάσεις εμφύτευσης προσθετικής στήθους), κ.α. Τελικά οι γυναίκες καλούνται διαρκώς να είναι καθορισμένες μέσα στα δοσμένα όρια του σώματός τους.

Στο πλαίσιο των τεχνικών κοινωνικής πειθάρχησης, πρώτη ύλη είναι το ανθρώπινο σώμα· πρωταρχικό διακύβευμα, δηλαδή, είναι η (αυτό-)καθυπόταξη του σώματος, η ορθολογική προσαρμογή του στους βιορυθμούς της παραγωγικής διαδικασίας, των θεαματικών προτύπων και της εμπορευματοποίησης. Η πειθάρχηση, εξάλλου, δεν αναφέρεται μόνο σε μια σχέση ευθείας επιβολής και καταστολής, αλλά αφορά και σε ένα συνολικό δίκτυο ελέγχων που διαπερνά τις πιο λεπτές και αδιόρατες λεπτομέρειες της καθημερινότητας, των κοινωνικών συμπεριφορών και της ανθρώπινης δράσης.

Συμπλεγματικές Ωραιοποιημένες Μαριονέτες Αλλων

Εδώ κοντά, στον κόσμο Αλαρντιμί, ζουν κάτι πλασματάκια που κανένα δεν μοιάζει με το άλλο. Είναι όλα περίπου δέκα χρονών. Το ένα είναι κοντό και στρουμπουλό, σαν μια γλυκιά καραμελένια μπάλα, και ράβει τα πιο όμορφα σεντόνια για να τα προστατεύει από τον ήλιο, το άλλο έχει την πιο μακριά μύτη και κάθε φορά που αναπνέει ξεπλένει από τα χρώματα όποιον είναι κοντά του... Το μαγικό είναι ότι όλα είναι ελεύθερα και ονειρεύονται συνέχεια. Αυτά που ονειρεύονται είναι όμορφα και τους γεμίζουν χαρά, γι' αυτό, λίγο μετά τη βόλτα τους στα γειτονικά σύννεφα, κάθονται μαζί και λένε πώς θα γίνει η πραγματικότητά τους ονειρική. Έτσι, είναι κάθε μέρα ευτυχισμένα, γιατί ζουν όπως αρέσει σε εκείνα! Ονειρεύονται και πραγματοποιούν...

Μια μέρα, όμως, ο Ζουναλάκ, το ψιλό πλασματάκι που φτάνει στον ουρανό, μαζεύει την αστερόσκονη και πασπαλίζει με αυτή τις νόστιμες κερασόσουπες, είδε ένα περίεργο όνειρο...

«Πώς είσαι έτσι; Γιατί δεν φοράς τα ρούχα σου;» ρώτησε απότομα κάτι που έμοιαζε πλασματο-κρεμμυδάκι· είχε στρώσεις υφασμάτων πάνω του και τα χείλη του λαμπύριζαν όπως το ζωάκι που έκανε παρέα στον Ζουναλάκ κάθε νύχτα.

Ζουναλάκ: «Τι τα θες όλα αυτά πάνω σου», ρωτά ο Ζουναλάκ ξαφνιασμένος αλλά γεμάτος περιέργεια γι' αυτό που έβλεπε μπροστά του.

Πλασματο-κρεμμυδάκι: «Μα εγώ δεν μπορώ να πάω πουθενά χωρίς τα ρούχα μου. Είμαι κανονικός άνθρωπος. Όλοι φοράνε!», είπε με σιγουριά.

Ζ: «Άνθρωπος;», αναρωτήθηκε ο Ζουναλάκ, αφού στον κόσμο Αλαρντιμί δεν είχαν ξαναδεί ποτέ ανθρώπους. «Άαα, άνθρωπος ίσον ρούχα», σκέφτηκε. «Δηλαδή εσύ είσαι τα ρούχα σου; Μόνο έτσι μπορείς να ζήσεις;», λέει αυθόρμητα.

Π-Κ: «Τι βλακείες λες! Εγώ είμαι το σώμα μου. Το σώμα μου θέλει φροντίδα για να ζήσω», απαντά το πλασματο-κρεμμυδάκι πιο απότομα από πριν.

Ζ: «Λάθος, άνθρωπος = σώμα», μονολόγησε ο Ζουναλάκ.

Π-Κ: «Εμένα, για να μάθεις, η μαμά μου για να πάω μπαλέτο μου έχει πάρει διαφορετικά ρούχα. Είναι μια ειδική κολεξιόν του Κλέψιν Client που κάνει 1.251 ευρώ», είπε με έπαρση.

Στο μυαλό του Ζουναλάκ άρχισαν όλα να χοροπηδάνε: μαμά..., κολεξιόν Κλέψιν Client..., μπαλέτο..., ευρώ... λοιπόν, ένα-ένα. «Η μαμά θα είναι κάτι σαν τη θάλασσα που μας δίνει τα σφουγγάρια της, αλλά εκείνη αποφασίζει το πότε. Τα άλλα, πως τα είπε, κλάξον, ζεβρο, κλάψα κλιντον» του φάνηκαν τόσο ξένα, δεν μπορούσε να καταλάβει σε τι χρησιμεύουν, αλλά δεν μπορούσε και να τα θυμηθεί για να ρωτήσει. «Και το μπαλέτο τι είναι;». Δεν ήξερε αλλά δεν ήθελε να το δείξει, αρκετά επιθετικό του φάνηκε αυτό το... το άνθρωπος. Έτσι προσπάθησε να καταλάβει αλλιώς.

Ζ: «Γιατί πας μπαλέτο, επειδή σου λέει η μαμά σου;»

Π-Κ: «Τι χαζός που είσαι! Μα γιατί είμαι κορίτσι και για να κάνω ωραίο σώμα, φυσικά! Στην τηλεόραση όλες οι όμορφες κοπέλες έχουν κάνει μπαλέτο».

Ζ: Μπερδεύτηκε, ξεφύσησε, κοκκίνισε: «είναι κορίτσι ή άνθρωπος; Και τι μπορεί να είναι πάλι αυτή η τηλεόραση που την επηρεάζει τόσο;» απόρησε ο Ζουναλάκ. Άλλο όμως ήταν αυτό που δεν καταλάβαινε καθόλου. «Γιατί αφήνεις όλους αυτούς να σου πουν τι να κάνουν;» ρώτησε τελικά, μιας και δεν πίστευε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε πιο ωραίο σώμα από τη φίλη του τη Φρέτσι, που δεν είχε μαλλιά αλλά του άρεσε τόσο πολύ γιατί μπορούσε να δει όλο της το κεφάλι!

Π-Κ: «Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο. Αυτοί ξέρουν, και εγώ θέλω να είμαι σαν αυτούς» απάντησε με σιγουριά.

Ζ: «κατάλαβα είναι κάτι σαν πλαστελίνη που ο καθένας παίζει μαζί της, της βάζει αυτά τα πράγματα και την σπρώχνει να κάνει μπαλέτο. Χμ, γι' αυτό είναι έτσι τσιτωμένη από τα νεύρα, σαν αχινός», σκέφτηκε γελώντας, «αλλά πάλι πώς το αντέχει; Θα ρωτήσω». «Καλά δεν βαριέσαι να είσαστε όλοι ίδιοι;»

Π-Κ: «Δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Η Νάνα, που η μαμά της δεν έχει λεφτά, δεν πάει μπαλέτο και δεν είναι τόσο όμορφη όσο εγώ».

Ζ: «Είναι πιο όμορφη γιατί αποφασίζει εκείνη τι θα κάνει με το σώμα της κάθε μέρα!», είπε αποφασιστικά και γεμάτος χαρά ο Ζουναλάκ γιατί επιτέλους νόμιζε ότι κατάφερε να καταλάβει το κορίτσι.

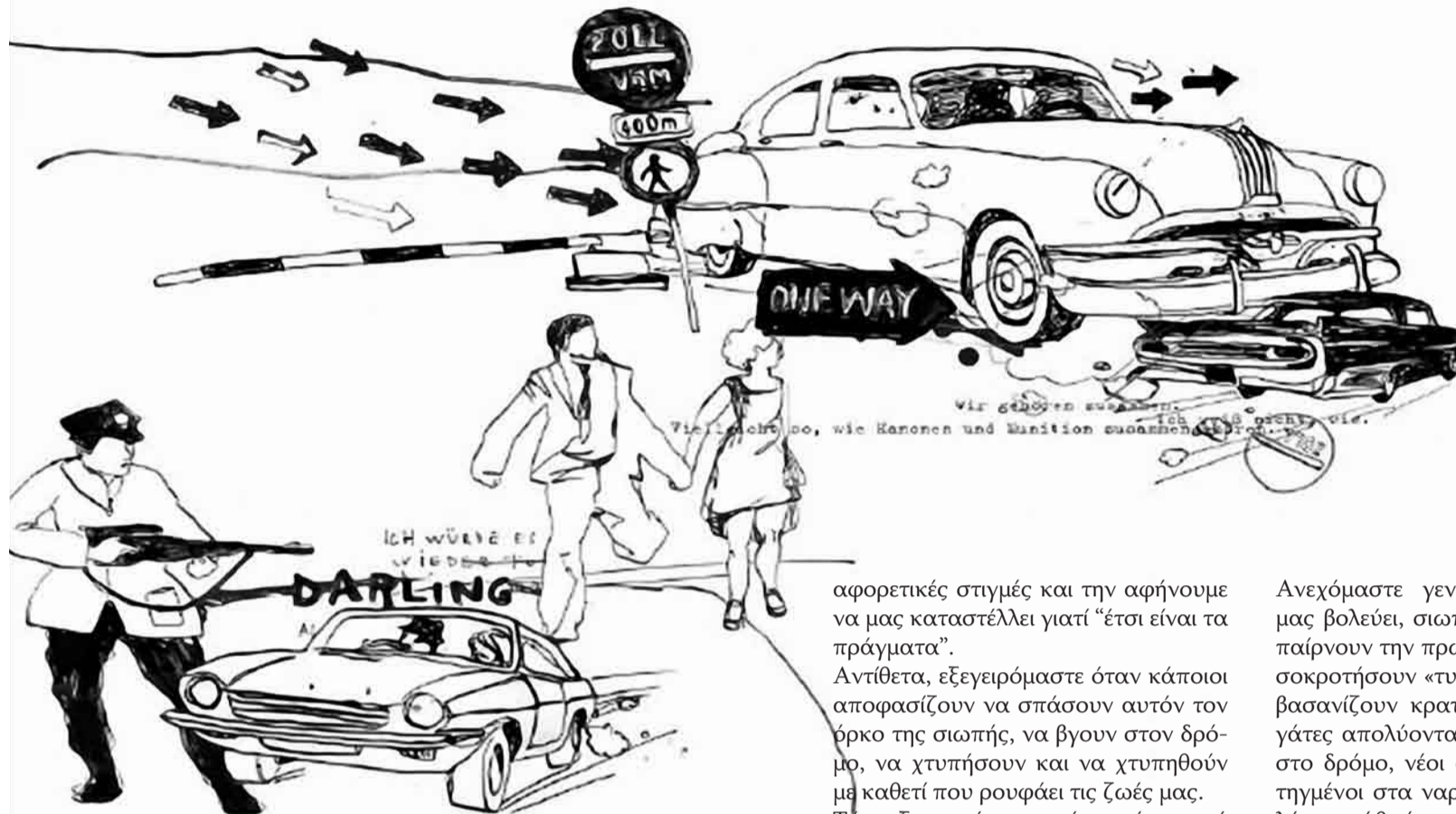
Π-Κ: «Δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Είσαι ημιάνθρωπος», ούρλιαζε το κορίτσι.

Τόσο τρόμαξε ο Ζουναλάκ από τις φωνές, που ξύπνησε κι αυτός φωνάζοντας «τι καλά που είμαι ημιάνθρωπος και δεν είμαι άνθρωπος!». Έλαμπε τόσο από ευτυχία που γλίτωσε από αυτόν τον εφιάλτη κι έτρεξε γρήγορα να συναντήσει την φίλη του, την Θουλίν, που ήταν πανέμορφη γιατί είχε μόνο δύο πόδια και με αυτά έφτιαχνε τις πιο γερές βάρκες για να ταξιδεύουν σε όλων των λογίων τους ωκεανούς...

Αν αυτό που διάβασες δεν είναι παραμύθι
Κι αν δεν θες παρέα να γίνουμε οι μύθοι
Τη σκέψη σου για αρχή ζητώ χωρίς να μπλέξεις
Ποιον κόσμο θα επέλεγες αν είχες να διαλέξεις;

Καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται (:)

Τελικά, τι είναι βία; Σίγουρα δεν είναι η βαρβαρότητα του απότομου πρωινού ξυπνήματος (άλλωστε η διακοπή του ύπνου χρησιμοποιείται εν είδει εναλλακτικής δραστηριότητας στο γκουαντάναμο, όπου οι κακεντρεχείς το λένε βασανιστήριο), δεν είναι ο ψυχικός βιασμός από τα πρωινά κορναρίσματα, τις φωνές και τα μπουτιλιάρια, ούτε το στοίβαγμα στα λεωφορεία. Δεν είναι η αποδοχή οποιασδήποτε εργασίας υπό το φόβο της ανεργίας και του απλήρωτου δανείου, το χτύπημα της κάρτας, η υποταγή στις εντολές κάθε αφεντικού, η πλήξη στις σχολικές αίθουσες, η πολύωρη σπατάλη ψυχικής και σωματικής δύναμης στις υπηρεσίες του κέρδους, όλα αυτά δεν είναι βία. Τα καυσαέρια που αναπνέουμε στο δρόμο, η ακτινοβολία των κεραιών, οι πυρκαγιές που κατά έναν περίεργο τρόπο εξυπηρετούν αναπτυξιακά προγράμματα, ούτε αυτό είναι βία. Βία δεν είναι ούτε ο εξευτελισμός των αστυνομικών μπλόκων, ούτε η επίδειξη εγγράφων για την απόδειξη της ύπαρξής μας, ούτε η πιθανή προσαγωγή για εξακρίβωση, ούτε ο εγκλεισμός στις φυλακές, στα ψυχιατρεία και στα στρατόπεδα, ούτε ο καθημερινός έλεγχος μέσω των καμερών και των αστυνομικών περιπολιών. Βία δεν είναι οι εκατοντάδες θάνατοι ανθρώπων στα σύνορα κυνηγώντας ένα καλύτερο αύριο, ούτε οι γυναίκες που εκπορνεύονται για να ικανοποιήσουν τα βίτσια κάθε τελειωμένου αρσενικού, ούτε φυσικά τα εκατομμύρια

των παιδιών που δουλεύουν υπό άθλιες συνθήκες ώστε να μπορεί αυτός ο κόσμος να ευημερεί.

Βία δεν είναι οι «ειρηνευτικές» αποστολές σε κάθε γωνιά του πλανήτη, τα χιλιάδες των θυμάτων τους και των κατεστραμμένων ζώων που άφησαν πίσω τους, ούτε η πείνα και η εξαθλίωση των λαών της Αφρικής σε πλήρη αντίθεση με τον «παχύσαρκο» δυτικό κόσμο.

Ωραία τα παραμύθια, όμως η α-λήθεια είναι μία και κανένας τηλεαστέρας δεν μπορεί να τη διαστρεβλώνει επ' άοριστον.

Η βία, ως μέσο απελευθέρωσης, χρησιμοποιήθηκε καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας από τους καταπιεσμένους στους αγώνες τους για ελευθερία και δικαιοσύνη. Η γαλλική, η αμερικάνικη, η ρωσική και η ισπανική επανάσταση, η αντίσταση σε δικτατορικά καθεστώτα και σε στρατούς κατοχής σε κάθε γωνιά του πλανήτη σημάδεψαν τη νεότερη ιστορία και σίγουρα δεν έγιναν με τριαντάφυλλα.

Προφανώς οι συνθήκες είναι διαφορετικές αλλά η ουσία κάθε σύγχρονης εξουσιαστικής θέσμισης παραμένει η ίδια, η βία και ο εξαναγκασμός για την πειθάρχηση στις επιταγές της ανάπτυξης και του κεφαλαίου. Κάτι σαν «όλα τριγύρω αλλάζουν κι όλα τα ίδια μένουν» απλά σε «ξύλινο λόγο».

Και εδώ ερχόμαστε όλοι μας, ο καθένας κι η καθεμία...

Όλοι όσοι βιώνουμε τη θεσμική βία στην καθημερινότητά μας με χιλιάδες διαφορετικούς τρόπους σε χιλιάδες δι-

αφορετικές στιγμές και την αφήνουμε να μας καταστέλλει γιατί «έτσι είναι τα πράγματα».

Αντίθετα, εξεγείρομαστε όταν κάποιος αποφασίζει να σπάσει αυτόν τον όρκο της σιωπής, να βγουν στον δρόμο, να χτυπήσουν και να χτυπηθούν με καθετί που ρουφάει τις ζωές μας.

Τότε, ξαφνικά, κρυμμένοι πίσω από υποκριτικά ανθρωπιστικά συνθήματα, αναμασάμε ό,τι παπαγαλίζουν οι τηλεμαϊντανοί, αγοράζουμε και μια καρτούλα της UNISEF για να είμαστε εντάξει με τη συνείδησή μας και καταλήγουμε να εξισώνουμε τη σπασμένη τζαμαρία της τράπεζας (κοινωνικής οργάνωσης με έντονη φιλανθρωπική δράση σε περιόδους κρίσεων βλ. τόκους, κατασχέσεις, πλειστηριασμούς) με τα ανοιγμένα κεφάλια διαδηλωτών.

Ανεχόμαστε γενοκτονίες γιατί έτσι μας βολεύει, σιωπούμε όταν τα όπλα παίρνουν την πρωτοβουλία να εκτυρσοκροτήσουν «τυχαία», όταν μπάτσοι βασανίζουν κρατούμενους, όταν εργάτες απολύονται, απόκληροι μένουν στο δρόμο, νέοι αργοπεθαίνουν βουτηγμένοι στα ναρκωτικά, όταν καταλύεται κάθε έννοια αξιοπρέπειας στον εργασιακό χώρο και στους αστυνομικούς ελέγχους. Και καταδικάζουμε όσους δεν τα ανέχονται, δε σιωπούν και, θέτοντας σε κίνδυνο τη σωματική τους ακεραιότητα και την προσωπική τους ελευθερία, συγκρούονται.

Συγκρούονται με την κρατική καταστολή κόντρα στη γενικευμένη παθητικότητα. Συγκρούονται για έναν κόσμο ελεύθερο. Συγκρούονται για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 2 ΦΛΕΒΑΡΗ

Η σύγκρουση με τα φασιστοειδή και τους μπάτσους προστάτες τους, στην οδό Σταδίου κι αργότερα έξω από την Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Αθηνών, στις 2 Φλεβάρη, ήταν μια ανακλαστική απάντηση στη σωρεία των πρόσφατων παρακρατικών επιθέσεων κατά χώρων κοινωνικής αντίστασης και μεταναστών.

Από εκεί κι έπειτα όλα ήταν προβλεπόμενα, παρά τον ακραίο κι εξόφθαλμο χαρακτήρα τους... Μπάτσοι και φασίστες σε αγαστή συνεργασία, με αποτέλεσμα 2 αγωνιστές μαχαιρωμένους. Απροσχημάτιστη αστυνομική επίθεση στην απογευματινή πορεία 600 αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αλληλέγγυων, με δεκάδες τραυματίες και 118 προσαγωγές. Κόμματα και ΜΜΕ να προβάλλουν τις στημένες θεωρίες τους περί «ακροκινούμενων ομάδων» και καταστροφών σε «περιουσίες πολιτών», εξισώνοντας από τη μία μαχαιροβγάλτες τραμπούκους με αγωνιζόμενους ανθρώπους και αποκρύπτοντας από την άλλη ότι το μόνο που καταστράφηκε ήταν προθήκες τραπέζων. Κι η «αριστερά των κινημάτων» που με 20 οργανώσεις της είχε καλέσει σε αντισυγκέντρωση να απουσιάζει παντελώς από το ίδιο της το κάλεσμα κι ύστερα να περιφέρει το διαχωρισμό της από τα γεγονότα.

Διαρκές σημείο συνάντησης, κάθε πεδίο όξυνσης του κοινωνικού-ταξικού πολέμου. Επόμενο ραντεβού ενάντια στην παρακρατική θρασυδειλία και την κρατική καταστολή: διαδήλωση, Σάββατο 23 Φλεβάρη, 11π.μ., από τον ηλεκτρικό σταθμό Θησείου.

Στις 26 Νοέμβρη, στη Θεσσαλονίκη, και για δύο συνεχόμενες μέρες πραγματοποιήθηκε ευρεία κατασταλτική επιχείρηση της αστυνομίας με εισβολές σε σπίτια πολλών αναρχικών, κατασχέσεις πολιτικού υλικού, ηλεκτρονικών υπολογιστών και προσωπικών σημειώσεων καθώς και σωρεία προσαγωγών στην κεντρική αστυνομική διεύθυνση Θεσσαλονίκης, όχι μόνο από τα σπίτια αλλά και από δρόμους, καφενεία και εργασιακούς χώρους. Την ίδια στιγμή ολόκληρες περιοχές της πόλης κυριολεκτικά κατέχονταν στρατιωτικά από τους πραίτορες της δημοκρατίας σε ένα κλίμα γενικής τρομοκράτησης. Από τους προσαχθέντες ο αναρχικός Βαγγέλης Μποτζατζής προφυλακίστηκε στις φυλακές Κομοτηνής κατηγορούμενος με τον μισό ποινικό κώδικα καταρχήν για τον εμπρησμό 7 αυτοκινήτων της γαλλικής αντιπροσωπείας Peugeot, τα ξημερώματα της 26ης Νοέμβρη στην περιοχή Πυλαία Θεσσαλονίκης, αλλά και για άλλες δύο εμπρηστικές ενέργειες από το καλοκαίρι μέχρι σήμερα, ενώ για άλλους δύο συντρόφους και μια συντρόφισσα βγήκαν εντάλματα σύλληψης για τις ίδιες υποθέσεις και καταζητούνται. Η δίωξη τους πέρα από κακουργήματα όπως αυτά της έκρηξης και του εμπρησμού βασίζεται και στην ενεργοποίηση

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές

της «αντι»τρομοκρατικής νομοθεσίας με την απόδοση της κατηγορίας για «σύσταση εγκληματικής οργάνωσης». Οι ίδιοι αρνούνται το σαθρό κατηγορητήριο δίωξης τους που βασίζεται στην ποινικοποίηση διαπροσωπικών και πολιτικών σχέσεων. Η εμπρηστική ενέργεια κατά της γαλλικής αντιπροσωπείας αυτοκινήτων πραγματοποιήθηκε σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους των γαλλικών προαστίων που για άλλη μια φορά συγκρούονταν εκείνες τις μέρες στους δρόμους των γκέτο μετά τη δολοφονία δύο εφήβων μεταναστών κατά τη διάρκεια αστυνομικής καταδίωξης τους από περιπολικό όταν οι μπάτσοι έπεσαν με ταχύτητα πάνω στο μηχανάκι που επέβαιναν με αποτέλεσμα τον ακαριαίο θάνατο τους. Προφυλακισμένοι, επίσης, βρίσκονται από τις αρχές Ιούνη 2007 κι οι αναρχικοί Μ. Τσουραπάς και Χ. Κοντορεβυθάκης για απόπειρα εμπρησμού οχήματος της δημοτικής αστυνομίας Παλαιού Φαλήρου. Κίνηση που πραγματοποιήθη-

κε μέσα σε ένα περιβάλλον ολοένα και ασφυκτικότερου καθεστώτος επιτήρησης και καταστολής: αστυνομοκρατία, κάμερες παρακολούθησης, δημοτόμπασοι, σεκιουριτάδες, βιομετρικά διαβατήρια, ηλεκτρονικό φακέλωμα, υποκλοπές τηλεφωνικών συνομιλιών και e-mail, τράπεζες DNA, «μηδενική ανοχή», «ασφάλεια», «αντι»τρομοκρατία, καταστολή κινητοποιήσεων, διώξεις αγωνιζόμενων. Όμηροι στα χέρια του κράτους είναι κι οι αναρχικοί Γιάννης Δημητράκης και Γιώργος Βούτσης-Βογιατζής για (διαφορετική ο καθένας) ληστεία υποκαταστήματος του επίσημου ληστρικού και τοκογλυφικού συστήματος των τραπεζών. Οι ίδιοι προσδιορίζουν την επιλογή τους αυτή ως πράξη εναντίωσης στην οικονομία, τον καπιταλισμό, τον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς. Η βία από την πλευρά των «από πάνω» είναι τρομοκρατία, από την πλευρά των «από κάτω» αντίσταση.

Ούτε «ποινικοί» ούτε «πολιτικοί» μπουρλιότο και φωτιά σε κάθε φυλακή

Την Κυριακή 4 Νοέμβρη περισσότεροι από 400 άνθρωποι ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της πρωτοβουλίας αναρχικών ενάντια στις φυλακές πραγματοποιήσαν διαδήλωση από την Πλ. Ελευθερίας στις φυλακές Κορυδαλλού. Στο παρκάκι που έχει φτιαχτεί μπροστά από το πρώην ασύλου των φυλακών επί της Γρ. Λαμπράκη η διαδήλωση στάθηκε αρκετή ώρα για να φωνάξει συνθήματα, έχοντας οπτική επαφή με κρατούμενους της Γ' πτέρυγας οι οποίοι ανταπαντούσαν. Έπειτα κινήθηκε επί της Γρ. Λαμπράκη (προς την οδό Σολωμού, το δρόμο που περνάει ανάμεσα στις αντρικές και γυναικείες φυλακές) όπου δέχτηκε ρίψεις δακρυγόνων από τα ΜΑΤ για να ανασυγκροτηθεί λίγο πιο κάτω και να καταλήξει ξανά στην Πλ. Ελευθερίας. Την ίδια μέρα δράσεις εναντίον του εγκλεισμού και των εκδικητικών πειθαρχικών μέτρων κατά των κρατούμενων που εφαρμόζονται με ιδιαίτερη οξύ-

τητα τους τελευταίους μήνες πραγματοποιήθηκαν και σε αρκετές άλλες πόλεις του ελλαδικού χώρου. Η καθημερινότητα στις φυλακές μετά τη μεγάλη εξέγερση που ξέσπασε στα περισσότερα «σωφρονιστικά καταστήματα» τον Απρίλη (ξεκινώντας από το Μαλανδρίνο με αφορμή την κακοποίηση του αναρχικού Γ. Δημητράκη) περιλαμβάνει διαρκείς μεταγωγές, ξυλοδαρμούς, πειθαρχικές ποινές, απομονώσεις, συνεχείς απειλές προς τους πλέον ανυπότακτους κρατούμενους. Πρόκειται για μια διαδικασία εκδίκησης και εσωτερικής καταστολής που έρχεται να προστεθεί στο ίδιο το βασανιστήριο του εγκλεισμού, στους καθημερινούς εξευτελισμούς και ταπεινώσεις καθώς και στις ολοένα και χειρότερες συνθήκες διαβίωσης των φυλακισμένων: εκρηκτική αύξηση του αριθμού των εγκλειστών, στοίβαγμα στα κελιά, άθλιες συνθήκες υγιεινής και περιθαλψής, κακή και ελλιπής διατροφή, ελάχιστος προαυλισμός,

ανεπαρκή επισκεπτήρια, δύσκολη επικοινωνία με τον έξω κόσμο, περιορισμός στην παροχή αδειών εξόδου και δυσκολότερες υπό όρους αποφυλακίσεις. Η χρόνια συσσώρευση προβλημάτων κι η εκδικητική πειθαρχική αντιμετώπιση των κρατούμενων μετά την τελευταία τους εξέγερση υποδεικνύουν ότι οι φυλακές είναι ένα τεράστιο καζάνι σε σημείο βρασμού έτοιμο να εκραγεί ξανά με κάποια νέα αφορμή. Ο φόβος των κρατούντων είναι σαφής μπρος σε μια τέτοια προοπτική την ίδια στιγμή που προχωρούν στην ανέγερση πολλών νέων φυλακών (μονο 6 καινούργιες πρόκειται να λειτουργήσουν μέσα στο 2008), κάνοντας σαφές το κατασταλτικό πλαίσιο που επιφυλάσσουν σε κάθε παρέκκλιση από τις προσταγές τους (παραβατική ή αντιστασιακή), με δεδομένη τη διαμόρφωση ολοένα και δυσχερέστερων όρων επιβίωσης για μεγάλο τμήμα του πληθυσμού. Η ιστορία της φυλακής (και του

εγκλεισμού γενικότερα) περιορίζεται στους τελευταίους τρεις αιώνες της ανθρώπινης ιστορίας. Ενώ το «έγκλημα» -που υποτίθεται ότι τη γέννησε- δεν είναι παρά παράγωγο του κοινωνικού διαχωρισμού σε κυρίαρχους και κυριαρχούμενους καθώς και της ταξικής διαίρεσης και ανισότητας που επιβλήθηκαν από την ίδια την κρατική-καπιταλιστική οργάνωση των κοινωνιών. Η φυλακή δεν είναι τίποτα άλλο από θεσμός διασφάλισης της εξουσιαστικής-εκμεταλλευτικής κοινωνικής οργάνωσης για την τιμωρία όσων παραβαίνουν τα θέσφατα της και τον εκβιασμό της υποταγής των υπολοίπων με την απειλή του εγκλεισμού. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κορυφή της πυραμίδας των καθημερινών καταναγκασμών, ταπεινώσεων και λεηλασιών από τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά. Ο προσανατολισμός είναι σαφής: κατάργηση των πειθαρχικών μέτρων κατά των φυλακισμένων, αλληλεγγύη στις αντιστάσεις τους, καταστροφή των φυλακών. Γιατί η καταστροφή των σχέσεων κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο θα περάσει και πάνω από τα συντρίμια κάθε κολαστηρίου εγκλεισμού.

Ρατσιστικές επιθέσεις σε Ρέντη - Αιγάλεω

Την Κυριακή 7 Οκτώβρη, στις 11:00 το βράδυ ρατσιστική συμμορία 50 περίπου ατόμων επιτέθηκε με πέτρες και λοστούς σε τέσσερα χαμόσπιτα πακιστανών εργατών, στις οδούς Σαρανταπόρου και Λαχανά στο Ρέντη (περιοχή διαμονής εκατοντάδων πακιστανών εδώ και χρόνια), καταστρέφοντας τα σπίτια και κυνηγώντας τους μετανάστες που για να σωθούν πηδούσαν από τις ταράτσες. Λίγες μέρες μετά, στις 30 Οκτώβρη, στις 9:00 το πρωί στην Πλ. Άγιου Σπυρίδωνα στο Αιγάλεω πραγματοποιήθηκε ακροδεξιός έμπνευσης συγκέντρωση “αγανακτισμένων πολιτών” για τα “προβλήματα που προκαλεί η παρουσία πολλών ξένων” σε ένα σημείο που δεκαετίες τώρα ζουν εκατοντάδες ιρακινί και αποτελεί πρωινή πιάτσα δουλειάς για δεκάδες αφγανούς, κούρδους και ιρακινούς μετανάστες, με κεντρικό σύνθημα “ΕΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ”.

Βάσει αυτών των περιστατικών το απόγευμα της Παρασκευής 9 Νοέμβρη, μετά από κάλεσμα του Συντονιστικού Αθήνας Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών για την Αλληλεγγύη σε Μετανάστες και Πρόσφυγες, πραγματοποιήθηκε μηχανοκίνητη πορεία (με 70 μηχανάκια και 2 αυτοκίνητα) από την Πλ. Τριών Ιεραρχών στα όρια Νίκαιας-Ρέντη, στην Πλ. Άγιου Σπυρίδωνα στο Αιγάλεω. Η παρέμβαση ξεκίνησε με μικροφωνική, μοίρασμα κειμένων και ανάρτηση πανών στην πλατεία Τριών Ιεραρχών. Συνεχίστηκε με μηχανοκίνητη πορεία στον άξονα της Θηβών, που πέρασε από τα σπίτια των μεταναστών από το Πακιστάν που είχαν δεχτεί επίθεση και γέμισε το πέρασμα της με τρικάρια, «συνοδευόμενη» από κουστωδιά ζητάδων, ασφαλιτών, περιπολικών και ΜΑΤάδων σε κλούβες. Και κατέληξε στον Αγ. Σπυρίδωνα στο Αιγάλεω, όπου στήθηκε ξανά η μικροφωνική, αναρτήθηκε πανώ και πραγματοποιήθηκε μοίρασμα κειμένων, αφού πρώτα με την αποφασιστική στάση των διαδηλωτών απομακρύνθηκαν οι διμοιρίες των ΜΑΤ που είχαν καταλάβει την πλατεία. Στο σημείο σύντομα συγκεντρώθηκαν αυθόρμητα και δεκάδες ιρακινί κάτοικοι από τις γύρω γειτονιές, οι οποίοι κάποια στιγμή έφτασαν να είναι περισσότεροι από τους διαδηλωτές και συνέβαλαν στην παρέμβαση με αραβική μουσική, θερμή διάθεση και συζητήσεις τόσο με τους διαδηλωτές όσο και με έλληνες κατοίκους της περιοχής που επίσης ήρθαν στην πλατεία.

Η αλληλέγγυα κινητοποίηση κι η παρακαταθήκη που αυτή άφησε φαίνεται ότι ερέθισε τα θρασύδειλα φασιστοειδή, που σε ομάδα 15-20 ατόμων, στις 30 Νοέμβρη, πραγματοποίησαν νέα επίθεση, ίδιου στυλ με αυτή στο Ρέντη, ξανά σε σπίτι πακιστανών, αυτή τη φορά στο Αιγάλεω, λίγο πιο κάτω από την πλατεία Λέλας Καραγιάννη, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό τεσσάρων μεταναστών, ο ένας εκ των οποίων νοσηλεύτηκε για μέρες στην εντατική με σοβαρά τραύματα στο κεφάλι και τη σπονδυλική στήλη. Η συγκεκριμένη επίθεση πραγματοποιήθηκε σε δύο κύματα. Σε πρώτο χρόνο μια ολιγομελής ομάδα προσποιούμενη τους μπάτσους ζήτησε από τους μετανάστες να βγουν έξω και να τους επιδείξουν τις άδειες παραμονής τους. Στην άρνηση των μεταναστών να πράξουν κάτι τέτοιο χωρίς επίδειξη αστυνομικής ταυτότητας αποχώρησαν για να επιστρέψουν αριθμητικά ενισχυμένοι και βαρύτερα εξοπλισμένοι. Μάλιστα κατά τη διάρκεια της δολοφονικής τους επίθεσης πρόταξαν όπλο προς τους μετανάστες για να μπορέσουν να φύγουν χωρίς να τους ακολουθήσουν. Σε μια άμεση κοινωνική απάντηση απέναντι στη νέα αυτή επίθεση το απόγευμα της 6ης Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Λέλας Καραγιάννη και πορεία 200 ατόμων στην Ιερά Οδό μέχρι το σταθμό του μετρό στην πλατεία Εσταυρωμένου, μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αιγάλεω, με τη συμμετοχή και των πακιστανών μεταναστών που είχαν δεχτεί την επίθεση.

Όμως η στοχοποίηση της συγκεκριμένης οικίας πακιστανών στο Αιγάλεω δεν έκλεισε εκεί τον κύκλο της. Το βράδυ της Κυριακής 13 Γενάρη δέχτηκε και νέα επίθεση, χαμηλότερης έντασης αυτή τη φορά, από 5 άτομα, με ρίψεις πετρών και καταστροφή των εξωτερικών τζαμιών του σπιτιού. Ενώ η άμεση παρουσία των συντρόφων της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αιγάλεω στο σημείο της επίθεσης, που ειδοποιήθηκαν τηλεφωνικά από τους μετανάστες, σήμανε και την ακαριαία αντίδραση της αστυνομίας, όχι για το περιστατικό της επίθεσης αλλά κατά των συγκεντρωμένων αλληλέγγυων. Οι μπάτσοι που στέλνουν ένα περιπολικό μισή ώρα μετά από κάθε τέτοια επίθεση για να υποδείξει στους μετανάστες να πάνε την επόμενη στο τμήμα να καταθέσουν μηνύσεις κατά αγνώστων με την προσέλευση αλληλέγγυων εμφανίστηκαν εντός λίγων

λεπτών με επτά περιπολικά ζητώντας από τους αλληλέγγυους να τους επιδείξουν ταυτότητες προς έλεγχο. Στην άρνηση των συγκεντρωμένων να αποδεχτούν την ποινικοποίηση της αλληλέγγυας παρουσίας τους, ένας μπάτσος τράβηξε περιστροφικό κολλώντας το στον κρόταφο ενός συντρόφου και ουρλιάζοντας να γονατίσουν όλοι στο οδόστρωμα. Η επιθετική -λεκτική και σωματική- αντίδραση των συγκεντρωμένων κι η συνεχιζόμενη προσέλευση αναρχικών από άλλες περιοχές έκανε τον επικεφαλής ασφαλιτών που εμφανίστηκαν εκείνη τη στιγμή με τζιπ να δώσει εντολή για απόσυρση των περιπολικών στους τριγύρω δρόμους, όπου και παρέμειναν μέχρι την αποχώρηση των αλληλέγγυων δύο ώρες αργότερα.

Είναι γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα οι ρατσιστικές κορώνες και πρακτικές έχουν πολλαπλασιαστεί κι η πραγματικότητα που διαμορφώνεται απαιτεί τόσο την εγρήγορση των κοινωνικών αντανάκλαστικών όσο και την ανάπτυξη ριζοσπαστικού λόγου και δράσεων. Απέναντι μας έχουμε ένα νεοαναδυόμενο κύμα ρατσιστικής και εθνικιστικής προπαγάνδας, τα καθημερινά ρατσιστικά εγκλήματα των ένστολων φονιάδων και την κλιμακούμενη επιθετικότητα παρακρατικών φασιστικών πυρήνων εθνικάθαρσης.

Όσο για το ποιος πριμοδοτεί αυτά τα φαινόμενα η απάντηση είναι προφανής. Η ολοένα και σκληρότερη ενιαία αντι-μεταναστευτική πολιτική του υπερεθνικού κυριαρχικού σχηματισμού της Ε.Ε. καθώς παράλληλα κλιμακώνεται η “αντι”τρομοκρατική πολεμική εκστρατεία στην μέση ανατολή και την κεντρική Ασία, γεγονός που σημαίνει όλο και περισσότεροι μετανάστες από τα πολεμικά μέτωπα. Το κράτος με τη δολοφονική θωράκιση των συνόρων με σύγχρονα «τάγματα ασφαλείας», τα καθημερινά βασανιστήρια μεταναστών, τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης προσφύγων και τη συνεχιζόμενη ομηρία των μεταναστών “εντός των τειχών”. Τα ΜΜΕ με τη σταθερή διάχυση των ρατσιστικών παραληρημάτων στο κοινωνικό σώμα. Οι ακροδεξιοί με το νέο τους ρόλο ως θεσμικού μοχλού επιπλέον πίεσης κατά των μεταναστών. Κάθε ανοχή στην ανάπτυξη του ρατσισμού και στον εκφασισμό της καθημερινής ζωής.

Όταν ο ρατσισμός επιτίθεται οι μετανάστες δεν είναι μόνοι τους. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας, η σιωπή είναι συνενοχή.

αντιρατσιστικές δράσεις στον Βόλο

Το Σάββατο 6 Οκτώβρη, στο πλαίσιο της 8ης συνάντησης του Πανελλαδικού Συντονιστικού Αναρχικών και Αντιεξουσιαστών για την Αλληλεγγύη σε Μετανάστες και Πρόσφυγες, πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 160-180 ατόμων στο Βόλο, που είχε καλεστεί μέσω αφίσας σε πολλές πόλεις του ελλαδικού χώρου, ενάντια στο θεσμισμένο ρατσισμό του κράτους και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών για έναν κόσμο χωρίς χαρτιά, σύνορα, κράτη, πατρίδες, εκμετάλλευση. Η πορεία κατέληξε στο πανεπιστήμιο της πόλης, όπου

πραγματοποιούνταν διεθνές συνέδριο με ομιλήτρια και την κυρία Μπόση, think tank για ζητήματα «τρομοκρατίας» που στο παρελθόν έχει διατελέσει και σύμβουλος του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Οι διαδηλωτές αφού της ζήτησαν να τους κάνει ως ειδικός το ψυχογράφημα για τις «παρεκκλίνουσες» αγωνιστικές τους επιλογές την φιλοδώρησαν με εδέσματα από τον μπουφέ του κέτερινγκ, αναγκάζοντας την σε άτακτη αποχώρηση και κλείνοντας έτσι τις εργασίες του συνεδρίου. Το προηγούμενο βράδυ 50 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές είχαν κινηθεί

κατά του στρατοπέδου συγκέντρωσης μεταναστών έξω από την πόλη του Βόλου, όπου κατά καιρούς έχουν «φιλοξενηθεί» εκατοντάδες προσφύγων, καταστρέφοντας την περιμετρική περίφραξη, τα φυλάκια αστυνομικής επιτήρησης καθώς και τις πόρτες και τα κάγκελα των παραθύρων του κτίσματος κράτησης. Η ύπαρξη σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης (πολλών μικρών διασπαρτων Γκουαντανάμο) και ο εγκλεισμός σε αυτά χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών «χωρίς χαρτιά» (χωρίς καν το πρόσχημα κάποιου αδικήματος

και χωρίς καμία χρονική πρόβλεψη κράτησης) υποδηλώνει τις αντιστοιχίες των σύγχρονων δυτικών δημοκρατιών με ολοκληρωτικά καθεστώτα του παρελθόντος (ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, σταλινικά γκούλαγκ), καταστρέφοντας το ανθρωπιστικό προσώπιο της δημοκρατικής βαρβαρότητας του κράτους και των αφεντικών. Η μοίρα των κέντρων κράτησης μεταναστών μαζί με τον εξουσιαστικό πολιτισμό της εκμετάλλευσης, των διακρίσεων και της καταστολής που τα γεννά πρέπει να είναι σύντομη.

Λιμάνι Πάτρας

Στρατόπεδο συγκέντρωσης στον Βόλο

αντιρατσιστικές διαδηλώσεις σε Πάτρα και Αμύνταιο

Στις 8 Νοέμβρη στην ευρύτερη περιοχή του Αμύνταιου Φλώρινας συνοριοφύλακες δολοφόνησαν τον 45χρονο και πατέρα 5 παιδιών αλβανό οικονομικό μετανάστη Ιλμί Λάτες με «τυχαία εκπυρσοκρότηση» εξ' επαφής στην πλάτη. Την ίδια ημέρα στο λιμάνι της Πάτρας λιμενόμπατσος μαχαίρωσε κατ' επανάληψη 14χρονο αφγανό που επιχείρησε να επιβιβαστεί σε πλοίο για Ιταλία κάτω από φορτηγό. Τα δύο νέα αυτά «μεμονωμένα περιστατικά» στην ατελείωτη λίστα των καθημερινών κρατικών εγκλημάτων αποτέλεσαν την αιτία διοργάνωσης διαδηλώσεων από πλευράς αναρχικών-αντιεξουσιαστών τόσο στην Πάτρα όσο και στο Αμύνταιο. Στην Πάτρα η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 22 Νοέμβρη καλεσμένη από τη συνέλευση αναρχικών-αντιεξουσιαστών Πάτρας (που συγκροτήθηκε γι' αυτό το σκοπό από επιμέρους συλλογικότητες και άτομα της πόλης), είχε χαρακτήρα «μηδενικής ανοχής

στους λιμενόμπατσους», αριθμούσε κοντά στα 200 άτομα, ξεκίνησε από κεντρικό σημείο της πόλης (από το κατειλημμένο πανεπιστημιακό παράρτημα) και πορεύτηκε προς το λιμάνι όπου βρίσκεται και το κτίριο των λιμενοφυλάκων. Εκεί οι διαδηλωτές φιλοδώρησαν με βροχή από πέτρες και χρώματα τους λιμενόμπατσους και τις αστυνομικές δυνάμεις της ΟΠΚΕ και των ΜΑΤ που προάσπιζαν το κτίριο, αναγκάζοντας τους σε άτακτη φυγή ενώ η πορεία συνεχίστηκε και ολοκληρώθηκε με παλμό. Στο Αμύνταιο η συγκέντρωση-διαδήλωση πραγματοποιήθηκε το πρωί του Σαββάτου 8 Δεκέμβρη ύστερα από πρωτοβουλία της συνέλευσης αναρχικών-αντιεξουσιαστών σε Κοζάνη-Πτολεμαΐδα και πανελλαδικό κάλεσμα του συντονιστικού αναρχικών-αντιεξουσιαστών για την αλληλεγγύη σε μετανάστες και πρόσφυγες. Η παρέμβαση είχε χαρακτήρα κεντρικής δράσης κατά των δολοφονικών δραστηριοτήτων

των σύγχρονων ταγμάτων ασφαλείας του κράτους στον τόπο ενός πρόσφατου εγκλήματος (και όχι ως σκοπό τη συλλογική καταδίκη της τοπικής κοινωνίας, η οποία έχει βέβαια ανθρώπους δικούς της στο σώμα συνοριοφυλάκων) και ξεκίνησε με συγκέντρωση, μικροφωνική και μοίρασμα κειμένων στην κεντρική πλατεία του Αμύνταιου. Ακολούθησε διαδήλωση 200 και πλέον ανθρώπων (προερχόμενων από αρκετές διαφορετικές περιοχές του ελλαδικού χώρου) στους δρόμους της ακριτικής κωμόπολης, η οποία κατευθύνθηκε στο τοπικό τμήμα συνοριοφυλακής (συστεγάζεται με το τοπικό αστυνομικό τμήμα) όπου στάθηκε για αρκετά λεπτά φωνάζοντας επιθετικά συνθήματα κατά των συνοριοφυλάκων και των μπάτσων ενώ έγινε και συμβολική ρίψη κόκκινης μπογιιάς. Η πορεία ολοκληρώθηκε στην πλατεία εκκίνησης της. Αλληλεγγύη στους μετανάστες, τα σύνορα είναι ματωμένες χαρακιές στο σώμα του πλανήτη.

Το πυρφόρο μήνυμα στο διηνεκές του χρόνου

Ένας και δυο;
Μυριάδες
προμηθείς οι διάπυροι.
Αντιστρέψιμα και κλέφτικα
φως
της γνώσης και της πράξης
σκορπίζοντας μοιράζον.
Υπόλοιποι πολίτες
να περιεργαστούν το παίρνουν,
θα πράξουν για να αλλάξουν
εξαγγέλλουν.

Σύνεδροι και ιθύνοντες
με νεκρωτικές δυνάμεις,
υπεύθυνους γυρεύουν.
Ο κράτος και η βία
λαβαίνουν το ζωτικό τους χρέος.
Συνεργούς και υπεύθυνους
γυρεύουν,
στήνουν και ευτελίζουν.
Σε ακινησίας καταδίκη
έγκλειστους,
τα εσώψυχα τους καταστέλλουν.

Και τους υπόλοιπους πολίτες,
που περιεργάστηκαν και εξάγγειλαν
την γνώση και την πράξη,
διασπάσανε.
Ο φόβος και η λήθη
τεχνηέντως, μυαλά ποτίσανε.

Μα το μήνυμα εδώθη.

Με όλα τα δεινά του
μαζί και τα καλά.
Η γνώση και η πράξη
η επιλογή και η πάλη,
να μάχονται να αντιπαλεύουν
τον κράτο και την βία
τον φόβο και την λήθη.

Το μήνυμα ελήφθη.

ΟΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΕ ΧΩΡΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ...

- 24/12/2007, εμπρηστική απόπειρα κατά του αναρχικού χώρου «Θερσίτης» στο Ίλιον, με ίδιο μηχανισμό όπως και στις 27/6/2007.
- 25/12/2007, παραβίαση του χώρου και υλικές ζημιές στα κοινά γραφεία 4 πρωτοβάθμιων σωματείων στα Εξάρχεια.
- 1/1/2008, ρίψη μολότοφ στη «Λέσχη Υπογείως στην Καλλιδρομίου 94» στα Εξάρχεια κατά τη διάρκεια πρωτοχρονιάτικου πάρτυ.
- 2/1/2008, εμπρηστική επίθεση στο στέκι της πρωτοβουλίας κατοίκων στα νότια προάστια «ΠΡΩ.ΚΑΤ.».
- 6/1/2008, παραβίαση και υλικές ζημιές στο «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πανεπιστημίου Πειραιά».
- 8/1/2008, παραβίαση του χώρου και υλικές ζημιές με λοστούς στον Εξωραϊστικό Πολιτιστικό Σύλλογο «Ο ΙΛΙΣΟΣ» στον Ζωγράφου.
- 9/1/2008, εμπρηστική απόπειρα με μολότοφ κατά του «Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Περιστερίου».
- 27/1/2008, εμπρηστική επίθεση με γκαζάκια και κλοπή του Η/Υ στα γραφεία του ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ στον ΖΩΓΡΑΦΟΥ.
- 7/10/2007 - 30/11/2007 - 13/1/2008, επιθέσεις με πέτρες και λοστούς σε χαμόσπιτα πακιστανών εργατών σε Ρέντη και Αιγάλεω.

...ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

της αστυνομοκρατίας, των καμερών παρακολούθησης, της βιντεοσκόπησης διαδηλώσεων, των βασανιστηρίων, των απαγωγών, των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών, της συκοφάντησης και του χτυπήματος κάθε εστίας ακηδεμόνευτης αντίστασης, των διώξεων και φυλακίσεων αγωνιζόμενων ανθρώπων, της ανέγερσης κι άλλων φυλακών.

ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΚΡΟΥΣΗΣ...

σε ρόλο ταγμάτων εθνοκάθαρσης από τους "προδότες αναρχο-κομμουνιστο-συμμορίτες" και τους "μιαρούς μετανάστες", με πιθανή τη συμμετοχή μπάτσων στις γραμμές τους και αναπτρωμένη ψυχολογία από την ακροδεξιά εκπροσώπηση στο κοινοβούλιο

...ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, που οργανώνει εγχώριες και διεθνείς "αντι"τρομοκρατικές εκστρατείες, προωθεί και θεσμοθετεί κάθε ρατσιστική διάκριση, ερημώνει τις κοινωνίες διανοητικά και συναισθηματικά.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΑΝ ΤΟΝ ΒΑΡΥ ΟΥΡΑΝΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Σάββατο 23 Φεβράρη, 11:00π.μ.
Ηλεκτρικός Σταθμός Θησείου

5

στους επιβεβλημένους ρόλους τους, την ανελευθερία, την εκμετάλλευση του σώματος...

ταινίες για γυναίκες απέναντι

...στον εγκλωβισμό τους στα πρότυπα της ομορφιάς - της κομψότητας - της μητρότητας - της καλής συζύγου - της κανονιστικής θηλοκότητας

Έπειτα από 2 χρόνια έντυπης σιγής επανερχόμαστε με ένα νέο κύκλο έκδοσης του εντύπου δρόμου ΡΕΣΑΛΤΟ. Η ολοκλήρωση του πρώτου κύκλου έκδοσης (που αριθμεί 10 τεύχη από τον Μάη του 2000 ως τον Φεβράρη του 2006 και είχε ξεκινήσει από τους Αναρχικούς-Αντιεξουσιαστές Κερασινίου και τον Αναρχικό Πυρήνα Νίκαιας) κρίθηκε απαραίτητη τόσο εξαιτίας του ανοίγματος του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης

αρχή) 3.000 αντίτυπα. Καταπιανόμαστε με ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Η διακίνηση του εντύπου γίνεται με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μια κι οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή

Για το έντυπο που βαστάς στα χέρια σου

και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ και της πλαισίωσης του από περισσότερους ανθρώπους όσο και επειδή ο χαρακτήρας κι η έκταση των κειμένων καθώς και το μέγεθος του εντύπου δε μας ικανοποιούσαν πια για μοίρασμα στο δρόμο. Ο νέος αυτός κύκλος έκδοσης έχει αναληφθεί πλέον από την πολιτική συνέλευση του στεκιού με μια περιοδικότητα 2-3 μηνών ανά τεύχος και τираζ έκδοσης (τουλάχιστον για την

μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.

20/02 Dogville

μια "ξένη" σε ένα χωριό - η αρχή και το τέλος μιας εκμετάλλευσης

27/02 Σώσε με

για το αδιέξοδο και τον θυμό

05/03 Sex Slaves

ντοκιμανέρ για την καταναγκαστική πορνεία

12/03 Θέλω και Λουίζ

για ένα ταξίδι προς την ελευθερία

19/03 4 μήνες, 3 εβδομάδες, 2 μέρες

η ιστορία μιας έκτρωσης

Τετάρτες στις 9:00

στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης και ρήξης

ρεσάλτο

Λεωφ. Δημοκρατίας 54
είσοδος από Ερμού 9

ομάδα προβολών

